

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

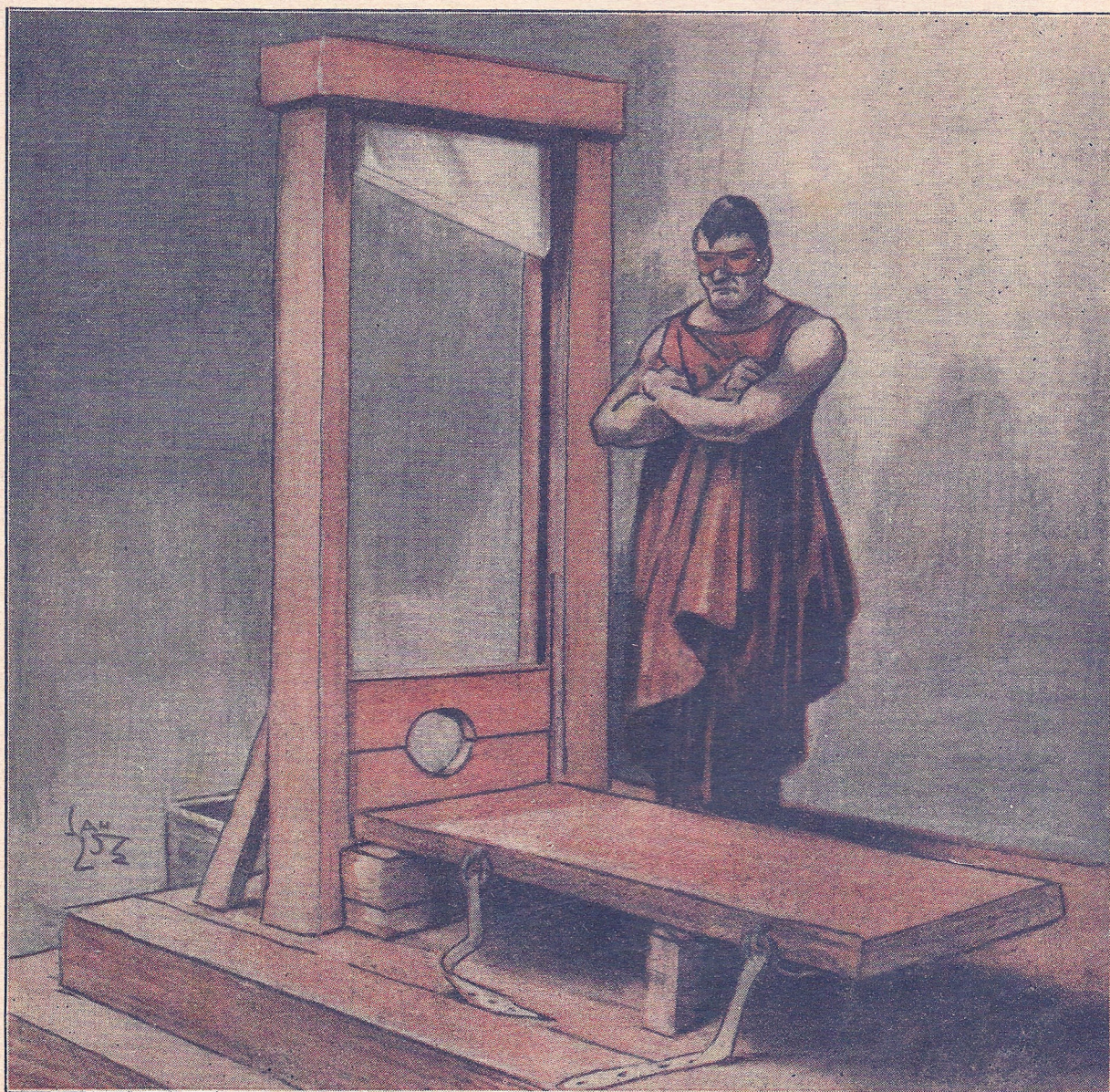
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 807

DE „PRINS” DER MISDADIGERS.

20 cent

Bij de guillotine stond een man met een rood masker en in een langen rooden mantel gewikkeld.

NIEUWE SERIE

De „Prins” der Misdadigers

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN DIAMANT VAN ZESTIG MILLIOEN POND STERLING.

John Raffles en Charles Brand zaten bij elkaar in de billardkamer van de prachtige villa in de Cromwellstreet, welke de Groote Onbekende zijn eigendom mocht noemen en waarin hij reeds eenige jaren leefde en zijn plannen beraamde.

Het spreekt vanzelf, dat hij dit niet deed onder zijn waren naam.

Neen, voor alle Londenaren was de eigenaar en de bewoner van dit prachtige huis Lord William Aberdeen, een man, die wijd en zijd bekend was wegens zijn eenigszins zonderlingen aard en zijn philanthropische neigingen.

Men verhaalde van Zijne Lordschap, dat hij in de armste buurten van verschillende Engelsche steden uitsluitend voor eigen kosten tehuizen opgericht had, waar duizenden arme menschen, verlaten kinderen en weezen opnemng vonden.

Men fluisterde, dat deze daad hem minstens vier millioen pond sterling had gekost.

Het ware vernam men er nooit van, want Lord Aberdeen was er volstrekt de man niet naar, zich uit te laten over dergelijke „bagatellen”, zooals hij ze noemde.

Slechts met zijn vriend Charles Brand, die volmaakt van zijn geldelijke omstandigheden op de hoogte was, sprak hij over zijn weldaden.

Dat wij nu echter met John Raffles te maken hebben en niet met den philanthroop, zal spoedig genoeg blijken.

De beide vrienden schenen zooeven een partij billard te hebben gespeeld, want zij waren nog in hemdsmouwen.

Op een klein tafeltje stonden eenige ververschingen, die zooeven waren binnengebracht, door den ouden Gaston, den grijzen kamerbediende van Zijne Lordschap.

Tevens had Gaston het laatste nummer van de „Times” binnengebracht, daar hij wist hoezeer zijn meester erop gesteld was, onmiddellijk kennis te nemen van alles wat er op de wereld voorviel.

Raffles roerde met een glazen staafje langzaam in het glas, dat voor hem stond, nam een paar teugen, stond op en trok zijn jas aan.

Daarop ging hij zitten en nam de „Times” ter hand, welke hij vluchtig doorlas.

— Niet veel zaaks! bromde hij in zichzelf. Een kabinetscrisis in Frankrijk, dat ook al niet tot de zeldzaamheden behoort, een zedenschandaal te Berlijn, zooals men er daar een dozijn per jaar heeft en hier in ons eigen land slechts een paar ordinaire misdaden, zonder kleur of geur.

Hij wilde het blad reeds weder nederleggen, toen zijn oog plotseling viel op het vetgedrukte hoofd boven een klein bericht op de tweede pagina.

Toen hij had uitgelezen liet hij een zacht gebrom hooren, hetwelk aanstonds de aandacht van zijn trouwen vriend Charles trof, die nu zelf bezig was zijn jas weder aan te trekken.

— Je bromt? vroeg de jonge man, met een oolijke tinteling in zijn blauwe oogen.

— Brom ik? vroeg Raffles lakoniek. Het is niet onmogelijk, beste jongen!

— Kom, kom houd je nu niet van den domme. Dacht je dat ik je nu niet lang en goed genoeg

kende, om te weten wat dat zonderlinge gebrom be-
teekent? Je hebt een bericht gevonden, dat je on-
dernemingszucht of je jachtlust heeft gaande ge-
maakt. Vertel maar eens op!

— Eigenlijk is het bericht niet splinternieuw,
beste Charles, want er werd in juwelierskringen
tamelijk druk over gefluisterd. Weet je niet wat ik
bedoel?

— Charles schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, ik ben niet op de hoogte! Wat is er
dan!

— Er is, mijn jongen, dat er omstreeks een half
jaar geleden een diamant werd ontdekt, zoo groot
en zoo zwaar dat zelfs de allergrootste onder de
tot dusverre bekende steenen, er totaal naast in het
niet zinkt.

— Stil eens — ik geloof dat het mij nu te binnen
schiert! riep de jonge man uit. De diamant werd als
ik mij niet vergis gevonden op een plek, waar men
tot dusverre nog nimmer diamanten had gevonden,
namelijk in Thibet.

— Ja, ja, dat heb je goed onthouden! zeide
Raffles goedkeurend.

— Welnu, wat is er mee?

— Luister, dan zal ik het je eens vertellen! De
steen is in het diepste geheim, na te zijn aange-
kocht door een Fransch consortium, naar Amster-
dam gezonden en daar, nota bene in zijn geheel
geslepen! Nu moet je weten dat de grootste tot
dusverre ontdekte diamant, dat is de Excelsior,
die in het jaar 1893 bij Jagersfontein in den Oranje
Vrijstaat gevonden werd, in ruwen staat 971¾
karaat woog. Als ik mij niet vergis is die reus-
achtige diamant onmiddellijk gekloofd in een groot
aantal andere. Welnu, de Thibetaansche diamant,
die een half jaar geleden gevonden werd, woog in
ruwen staat niet minder dan 2300 karaat.

Charles liet een kreet van verbazing hooren.

— Ja, ik kan me begrijpen, dat je daar versted
van staat! zeide Raffles. Want naast dien pas ont-
dekten diamant vallen de „Berg des Lichts”, die
na het slijpen 106 karaat woog, de „Regent”, die
er 136 weegt en die de schoonste der bestaande
brillanten is, ons Engelsch kroonjuweel, de „Zuid-
ster” van 125 karaat en zelfs de „Orlof”, die er
194 haalt, geheel en al in het niet. Weet je hoe
groot de Thibetaansche diamant na het slijpen
nog is?

— Lieve hemel, ik durf er zelfs niet naar raden,
Edward!

— Zoo groot als een flink struisvogelei!

Charles plofte in een stoel neer.

— Lieve hemel! riep hij uit. Dan moet die steen
een vermogen waard zijn.

— Zestig millioen pond sterling! antwoordde
Raffles lakoniek.

— Zestig millioen . . . ?

— Zooals ik de eer heb je mee te deelen! Dat
wil zeggen een som, grooter dan de Staatsbegroo-
ting van heel wat naties! Grootter zelfs dan het
vermogen van een van der Bilt of een Ford!

— En wat gebeurt er nu met dien steen? vroeg
Charles, die nog niet van zijn verbazing bekomen
was.

— Hij wordt over eenige dagen ten toon gesteld
in de kluis van de Fransche bank te Parijs.

Charles zweeg even na deze mededeeling.

Toen was alles wat hij kon zeggen, maar het
klonk als een zucht:

— Zestig millioen pond sterling!

Toen hernam hij wat luider:

— Maar welk een ontzaggelijk werk moet het
geweest zijn, dat blok behoorlijk te slijpen.

— Ja, daar kun je wel op rekenen. Dat kon dan
ook door niemand anders verricht worden dan
door de firma Asscher te Amsterdam, aan wie ook
het slijpen van de „Cullinan” werd toevertrouwd.

— Hoe heet de nieuwe diamant?

— De „Daila Lhama”.

— Wat wil dat zeggen?

— De „Daila Lhama” is de opperste geestelijke
van Thibet. Wij zouden kunnen zeggen den Paus.
Weer zwegen de beide vrienden even.

Charles had geen oog van zijn vriend afgewend.

Deze speelde als in gedachten met zijn horloge-
ketting, en keek met een afwezigen blik uit het
raam, dat uitzag op het prachtige park, dat zich
achter de villa uitstreckte.

— Nu, het is zeer merkwaardig, zeide Charles
eindelijk op luchtigen toon.

— Nietwaar? Het is dan ook niet te verwon-
deren, dat zelfs de „Times” er een volle kolom
aan wijdt.

— Het moet een zeer merkwaardig gezicht zijn,
vervolgde Charles.

— Zeer merkwaardig, antwoordde Raffles met
een effen gezicht.

— Zouden wij — misschien niet eens een kijkje
kunnen nemen? vroeg Charles langs zijn neus weg.
Of heb je het te druk?

— Ik had je juist dit voorstel willen doen, beste
Charles, wij hebben het volstrekt niet druk en een
reisje naar Parijs zal ons stellig goed doen.

— Dat doet mij genoegen, riep Charles opge-
wonden uit. Je weet, dat ik altijd heel veel belang
heb gesteld in fraaie diamanten en dat ik van al je
schatten op „Diamant-eiland” niets zoo zeer be-
wonderde als je fraaie verzameling edelsteenen.

— Nu, je zult de „Daila Lhama” naar ik hoop,
op je gemak bewonderen, beste Charles.

— Het is maar jammer, dat het bij bewonderen
moet blijven, merkte Charles lachend op.

— Hoe zoo?

— Wel, men zal den steen hoogstens een week

ten toon stellen voor het publiek en dan mag de hemel weten waar hij blijft.

— In mijn brandkast, zeide Raffles. zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog.

Charles, die juist een sigaret wilde aansteken, bleef zolang stokstijf met den brandenden lucifer in zijn handen staan, dat hij zich de vingers brandde.

Toen pas scheen de beteekenis van de opmerking, welke Raffles gemaakt had, tot hem door te dringen.

Zijn blozend gelaat werd bleek en kreeg een angstige uitdrukking.

— Je maakt toch zeker maar een grapje, Edward? vroeg hij.

— Met diamanten maak ik nooit grapjes.

— Maar — je kunt toch niet meenen wat je daar zegt. Zoo iets is toch volmaakt onmogelijk.

Raffles haalde de schouders op.

— Het woord onmogelijk komt in het woordenboek van John Raffles niet voor, zeide hij. Ik weet zelf wel, welke ontzagelijke moeilijkheden er aan verbonden zijn om zich van dezen diamant meester te maken, maar juist deze moeilijkheden prikkelen mij om deze onderneming te wagen. Denk eens Charles, zestig millioen pond sterling. Wat kan men daar niet voor doen. Is het niet veel beter dat ik den steen tot een nuttig doel aanwend, dan dat hij renteloos in een of ander museum wordt tentoongesteld of misschien aan een of anderen krankzinnigen Amerikaan wordt verkocht?

De oogen van Raffles schitterden, terwijl hij deze woorden sprak.

Charles gaf het zoo spoedig niet op.

Hij trad eenige stappen op zijn vriend toe en legde hem beide handen op de schouder.

— Laten wij eens voor een oogenblik het onmogelijke veronderstellen en aannemen, dat je je van de „Daila Lhama” zou kunnen meester maken, begon hij. Dan nog zou je immers aan den steen niets hebben.

— En waarom niet als ik vragen mag?

— Omdat je hem onmogelijk zoudt kunnen verkoopen.

— Beste Charles — dat begrijpt het kleinste kind. Maar je zult toch waarschijnlijk wel eens gehoord hebben dat men een diamant kan kloven?

— Natuurlijk. Maar denk je soms, dat je den steen aan een klover zoudt kunnen zenden en niet aanstonds verraden worden. Zooveel verstand heb ik er wel van, dat ik weet dat het kloven van dien reusachtigen steen in tien of twaalf kleinere diamanten, en het weer slijpen daarvan, vele maanden zou duren. In dien tijd zou men den klover natuurlijk reeds lang ontdekt hebben.

— Behalve als de klover John Raffles is, beste

Charles, merkte de Groote Onbekende kalm op.

— Wat? Ben je van plan het zelf te doen?

— Aha! Ik zie met genoeg dat je reeds in den tegenwoordigen tijd spreekt. Je praat al niet meer van, wat ik niet zal kunnen, maar van wat ik doe. Welnu dan, ik heb lange jaren geleden louter voor mijn genoeg niet alleen het kloven, maar ook het slijpen van diamanten geleerd en ik verzeker je, dat ik het handwerk evengoed ken als een beroeps-klover.

Charles had zich in een stoel laten zakken.

Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn en bette zijn voorhoofd.

— Alles goed en wel, Edward, zeide hij, maar laten wij nu eens als verstandige menschen met elkander spreken. Wat je je voorneemt is met zoo oneindig veel bezwaren verbonden, dat je plan van te voren tot mislukking gedoemd is.

— Dat moet worden afgewacht, zeide Raffles kalm.

— Je bent dus vast besloten? kreet Charles.

— Zoo vast als een man het maar kan zijn, die mijn naam draagt, antwoordde Raffles.

— Je bent er door niets van af te brengen?

— De ervaring, beste Charles, kon je geleerd hebben, dat ik een eenmaal opgevat plan nooit opgeef, tenzij ik daartoe gedwongen wordt door omstandigheden die krachtiger zijn dan ik.

— Maar dat zijn ze in dit geval, riep de jonge man wanhopig uit.

— Volstrekt niet. Dat zal ik niet aannemen, alvorens het mij aan den lijve is getoond. In ieder geval gaan wij naar Parijs om de zaak te onderzoeken.

Charles zuchtte om een steen te vermurwen, maar hij zag zeer goed in, dat iedere poging om Raffles tot andere gedachten te brengen, tot mislukking gedoemd was.

— Wanneer begint het grapje? vroeg hij met een stem, die uit een grafkelder scheen te komen.

Raffles nam de „Times” weder ter hand.

— Over vier dagen wordt de tentoonstelling geopend. Maak je dus gereed voor de reis, want morgen vertrekken wij.

Charles knikte stom.

Raffles wilde het blad weder toevouwen, toen zijn oog op de advertentiepagina viel.

Even later deed een lang gefluit Charles uit zijn droef gepeins wakker schrikken.

— Wat is er? vroeg hij melancholiek. Wat vind je daar nu weer?

— Iets van heel anderen aard, dan de monsterdiamant, beste jongen, maar veel minder belangwekkend. Luister maar eens:

En nu las Raffles met luider stem voor:

„John Raffles! Je hebt onzen chef S. gedood —

„neem je voor de wraak van zijn volgelingen in acht!

De Negen-en-Negentig.”

Raffles liet de hand zakken, waarin hij het blad vasthield en zeide lakoniek:

— Dat is alles.

HOOFDSTUK II.

DE GEHEIMZINNIGE WAARSCHUWING.

Charles was weder uit zijn stoel opgesprongen.

Hij kwam verschrikt naar zijn vriend toelopen en nam hem het blad uit de hand.

Een oogenblik meende hij, dat Raffles had gekescheerd, maar de lezing van de zondérlinge advertentie overtuigde hem al spoedig van het tegendeel.

Over het blad heen wierp hij zijn vriend een verschrikten blik toe.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij met toonlooze stem.

— Het lijkt mij nog al duidelijk, antwoordde Raffles spottend. En ik hoop toch, dat je eigen geheugen niet zoo slecht is, dat je je niet meer herinnert, hoe een zekere professor Shydrift, de Koning der Misdadigers, door mijn toedoen om het leven is gekomen.

Charles knikte.

— Ik herinner het mij zeer goed, hernam hij. Shydrift, je doods vijand, is uit den ballon omlaag gestort, waarin hij je had willen overvallen, en waaruit jij gelukkig met het valscherf hebt kunnen dalen.

— Zoo was het, hernam Raffles kalm. En nu schijnen zijn waardige discipelen zich den dood van hun chef bijzonder aan te trekken, wat voldoende blijkt uit hetgeen men een brand-advertentie zou kunnen noemen.

— Maar je gelooft toch wel aan den ernst van deze annonce, Edward? vroeg Charles op verschrikten toon.

— O ja. Dat zij ernstig gemeend is, kan niet aan twijfel onderhevig zijn. Want niemand dan de zeer intieme vrienden van Shydrift kon weten dat Raffles de man was, die hem in den dood gezonden heeft. Neen, ik ben ervan overtuigd dat deze advertentie allesbehalve een grap is.

— Maar dan loop je groot gevaar, Edward.

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Ik wilde, dat ik je een weinig van mijn fatalisme kon overdoen, zeide hij. Als ik moet sterven, dan zal ik ook sterven, maar geen seconde vroeger.

— Alles goed en wel, maar ik zou mij toch maar in acht nemen.

— Ik weet niet, wat je daaronder verstaat, Charles, maar als je bedoelt, dat ik nu als een slak in mijn huis zal blijven, en mij de zakken zal volstoppen met twaalfloops revolvers, dan ben je op

een dwaalspoor.

— Maar ze kunnen je dubbel-leven doorgronden.

— Dat is al zeer onwaarschijnlijk. Dat hebben de knapste detectives van Londen en Parijs niet gekend en dat zullen de leden van de Bende der 99, zooals zij zich eigenaardig noemen, niet kunnen.

— Je vergeet, Edward, dat Shydrift het wel heeft gekund.

— Shydrift was een zeer bijzonder persoon. Shydrift was in zijn soort een genie. Hij was van een buitengewone begaafdheid, en van zeldzaam doorzicht. Neen, ik durf er mijn hoofd onder verwedden, dat degenen die onder hem staan, volstrekt niet van mijn ware identiteit op de hoogte zijn.

— Tenminste als Shydrift het hun niet ter elfder ure heeft medegedeeld.

— Dat kan hij niet gedaan hebben, want de dood heeft hem achterhaald.

— Maar als wij naar Parijs gaan, drong Charles aan, laten wij dan toch in 's hemelsnaam onder een anderen naam reizen, dan onder dien van Lord William Aberdeen en zijn secretaris.

— Dat was ik van plan.

— Gelukkig, want de leden van de Bende te Parijs, of te Londen, waar zij dan mogen vertoeven, zullen wel begrijpen, dat een man als Raffles onmiddellijk komt aanvliegen op een diamant als de „Daila Lhama”.

— En daar hebben zij gelijk in, zeide Raffles. Want het kan hun bekend zijn, dat ik reeds eenige diamanten van eigenaar heb doen veranderen, die eveneens groote vermaardheid genoten.

— Welnu, als je dat met mij eens bent, dan zul je ook moeten toegeven, dat zij niets anders behoeven te doen, dan van nu af aan zeer nauwkeurig acht te geven op de Kanaalbooten, ten einde de passagiers in het oog te houden, en te trachten, John Raffles er uit te pikken.

— Dat is niet slecht opgemerkt, Charles en ik zal je goeden raad ter harte nemen. Wij zullen om te beginnen met een onzer snelste booten oversteken.

— En onze auto dan?

— Wij zullen onzen braven Henderson met een der snelste wagens vooruit zenden. Hij kan ons

dan te Calais wachten.

— Je bent dus niet van je plan af te brengen?

— Doe er maar geen moeite voor, want het zou volstrekt geen nut hebben. En zeg nu maar eens eerlijk, beste Charles, gevoel je je zelf niet tot de onderneming aangetrokken?

Charles Brand aarzelde even.

Toen greep hij de beide handen van zijn vriend en drukte ze met kracht.

— Je weet wel, dat ik je volg waar je gaat, beste Edward. En als je dan de waarheid wilt weten — het is zeer gevaarlijk en wij kunnen er ons hachje bij inschieten, maar ik juich je plan van harte toe.

— Zoo mag ik je hooren spreken, riep Raffles uit. Ik weet ook wel, dat je nooit voor je zelf met je raadgevingen komt aandragen, maar uitsluitend uit overdreven vrees voor mijn welzijn. En nu zullen wij eens spoedig ons reisplan in orde maken.

— Maar zeg mij eens, Edward, zeide Charles, terwijl de beide vrienden de billardkamer verlieten en zich naar de bibliotheek begaven, wat is dat eigenlijk die „Bende der 99“?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik hoor den naam niet voor het eerst! zeide hij. Maar veel kan ik je er niet van zeggen! Onlangs heeft hoofd-inspecteur Baxter op de Windsorclub te kennen gegeven, dat er naast de bende der „Raven“, die te Parijs haar hoofdzetel heeft, geen andere internationale bandietenroep bestaat, die in geduchtheid vergeleken kan worden met die der 99.

— Waaraan heeft ze eigenlijk dien zonderlingen naam te danken?

— Omdat ze, naar men zegt, in niet minder dan negen en negentig landen haar vertakkingen heeft, tot in Siam en Afghanistan toe, en in ieder van die landen is een soort departementchef aangesteld, die in de hoofdstad zetelt en van daaruit de aanslagen op touw zet en bestuurt! Men zegt, dat de indertijd zoo beruchte auto-bandieten, waarvan Bonnot de hoofdman was, ook reeds tot die bende behoorde, maar slechts een zeer klein onderdeel vormde van de beruchte „99!“ Er heerscht een zeer strenge tucht onder de leden en ernstige vergrijpen, zooals verraad en verzet tegen de bevelen van den chef, worden op vreeselijke wijze gestraft.

— En zijn er nog nooit leden van die bende gevangen genomen?

— O ja, reeds herhaaldelijk! Maar de tucht zit er zoo vast in, dat geen enkele van die bandieten ooit den naam van de schuilplaats van zijn medeplichtigen heeft verraden. Het ergste is, dat deze bende haar leden recruteert onder alle standen der maatschappij — men vindt er kellers en kamermeisjes, bankiers en huiseigenaren, tramconducteurs en huur-chauffeurs, machinisten en effecten-

makelaars onder.

Onder het spreken hadden de beide vrienden de groote bibliotheekzaal bereikt en zetten zich nu voor de groote ebbenhouten tafel, die voor een der groote ramen was geschoven.

En hier maakten zij, zooals gewoonlijk in dergelijke gevallen, zonder door iemand te kunnen worden gestoord, of zonder dat het mogelijk zou zijn hun gesprek af te luisteren, hun veldtochtplan op.

Henderson zou morgen met een der snelste auto's over het Kanaal worden gezonden en nog dienzelfden dag zouden Charles en Raffles met de snelste motorboot, die op dit oogenblik in een boothuis bij de Tower Bridge lag, op hun beurt het Kanaal oversteken.

Zij zouden dan zeker geen gevaar loopen op de vingers te worden gezien door medereizigers.

Verder besloten zij, dat zij nog hedenavond een der huizen zouden betrekken, welke Raffles in een geheel ander deel van Londen bezat, zich daar zouden vermommen, en vandaar den veldtocht zouden beginnen.

Gaston, de oude kamerbediende, zou aan mogelijke bezoekers de boodschap geven, dat zijn meester en diens vriend voor eenigen tijd met hun jacht in de wateren van Noorwegen kruisten.

Nadat dit alles was vastgesteld, liet Raffles Henderson, den chauffeur, bij zich roepen.

Een oogenblik later trad Henderson binnen.

Tegen zijn gewoonte draaide hij zijn pet eenigszins zenuwachtig tusschen zijn groote handen en vertoende zijn breed gelaat een verlegen, wat verschrikte uitdrukking.

— Gij hebt mij laten roepen, Mylord? vroeg hij.

— Ja, Henderson! Je moet de groote auto gereed maken, de grijze, om morgen vroeg mee naar Calais over te steken!

— Gaat Mylord naar Frankrijk?

— Ja, Henderson! Mijnheer Brand gaat mede. Wij hebben daar — belangrijke zaken — te verrichten!

— En moet ik Mylord in Calais wachten?

— Juist! Wij volgen met de „Dolphijn“.

— Met de „Dolphijn“ Mylord! riep Henderson verschrikt uit. Maar dat is onmogelijk! Ik wilde u daar juist over komen spreken, toen de telefoon mij bij u riep!

— Onmogelijk, zeg je! riep Raffles verbaasd uit. De boot is toch in orde?

— Dat is zij juist niet, Mylord! Zij is op het oogenblik totaal onbruikbaar.

— Maar wat mankeert er dan aan? riep Charles nu uit.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Brand. Ten eerste is de accu totaal vernield, en een van de kamwielen is zeker met een zwaren hamer stuk-

geslagen en ten tweede is er een stuk plank uit den bodem gezaagd, zoodat de boot in het boothuis half onder water ligt en nog slechts door de ankerkettingen wordt belet om te zinken.

De beide vrienden wisselden een verstomden blik.

— Dat is kras, mompelde Charles.

— Wanneer heb je dat ontdekt? vroeg Raffles.

— Omstreeks een uur geleden, Mylord, toen ik eens naar de boot ging kijken. Ik was namelijk voornemens de kleppen eens op te schuren. Maar dat is nog niet alles, Mylord — want in het boothuis van de Jachtclub zijn alle groote motorbooten die zee kunnen bouwen, op dezelfde wijze onbruikbaar gemaakt. En niet alleen in ons boothuis, maar ook in dat van andere clubs. Alleen de kleine bootjes zijn ongemoeid gelaten.

Raffles had met een strak gezicht toegeluisterd.

Toen wierp hij Charles een veelbeteekenenden blik toe en zeide:

— Ja, ja — je ziet dat de heeren niet met lapmiddeltjes werken. Als zij iets doen, dan doen zij het goed.

— Maar wat beteekent dat? riep de jonge man uit. Wat heeft het voor doel die booten tijdelijk onbruikbaar te maken?

— Maar lieve hemel, dat is toch duidelijk genoeg, riep Raffles eenigszins ongeduldig uit. Je hebt zooeven zelf gezegd, dat de menschen die mij bedreigen, alles in het werk zullen stellen om achter mijn ware identiteit te komen. Dat valt natuurlijk op een Kanaalboot gemakkelijker dan op een motorboot. Welnu, als zij te Londen alle groote motorbooten vernielen, die in staat zijn het Kanaal over te steken, dan dwingen zij John Raffles wel om van een der passagiersschepen gebruik te maken.

— En daarvoor zouden zij een paar honderd motorbooten bederven? riep Charles op een toon van ongeloof uit.

— Verbaas je daar vooral niet al te zeer over, mijn jongen. Dat is voor leden van die bende kinderwerk. Zij sturen er eenige dozijnen monteurs op af, die in hun dienst staan en die knappen dat werkje in én nacht met gemak op. Een paar hamerslagen op iederen motor, een paar halen met een

kleine zaag door het dunne hout van den bodem, en de zaak is klaar. Iedere man kan in een uur op die wijze gemakkelijk tien booten onklaar maken.

— Nu, dan kunnen wij wel zeggen, dat ons iets bov enhet hoofd hangt, riep Charles uit. Wat doe je nu?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, wendde Raffles zich tot Henderson met de vraag:

— Hoelang zou de reparatie van de „Dolphijn” ongeveer duren, Henderson?

— Minstens vijf of zes dagen, Mylord.

— De „Zeearend” ligt immers niet hier?

— Neen, Mylord, die hebben wij op Diamant-eiland gelaten.

— En de „Bruinvisch”?

— De „Bruinvisch” ligt op het oogenblik op de werf om gekalifaterd te worden, Mylord.

Raffles dacht even na.

Hij kon weliswaar per vliegmaschine naar Diamant-eiland gaan en dan de boot, die daar lag, naar Londen terugbrengen, maar daar zouden toch zeker eenige dagen mee heengaan, hetgeen zijn plannen zou dwarsboomen.

— Nu, Henderson, als dat zoo is, vervolgde Raffles, dan schiet er niets anders op over, dan dat wij morgen alle drie tegelijk met een der Kanaalbooten oversteken. Zorg er voor, dat je hedenavond, op een of andere wijze onkenbaar gemaakt in het groote huis aan de Victoriastreet bent want vandaar beginnen wij onze onderneming.

— Is er gevaar aan verbonden, Mylord? vroeg Henderson, terwijl zijn oogen vroolijk lichtten.

— Ja, Henderson, en wel in dubbel opzicht naar ik geloof.

— Dan gaan wij een plezierigen tijd tegemoet, Mylord, riep de brave chauffeur uit.

En met een glans van genoegen op zijn breed gelaat verliet hij het vertrek.

De beide mannen keken hem glimlachend na.

— Henderson leeft maar half als hij geen gevaarlijke avonturen kan beleven, zeide Charles.

— Intusschen bevat mij die vernieling van onze boot allesbehalve, merkte Raffles op. Ik geloof dat wij verstandig zullen doen als we ons ditmaal een weinig in acht nemen.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK III.

DE PRINS.

Omstreeks denzelfden tijd zat in een kamer van een kleine kroeg in de Ru du Bac, een der aller-oudste straten van Parijs, niet ver van de Notre Dame gelegen, een half dozijn mannen rondom een tafel, die bedekt was met een aantal flesschen en glazen.

Hun uiterlijk vertoonde de grootste afwijking.

Er zat daar een treinconducteur, een zeer deftig gekleed man in de kracht van zijn leven, maar met reeds bijna geheel wit haar, hetgeen hem een eerwaardig voorkomen gaf, een brievenbesteller, een liftjongen van een modemagazijn, een straatwerker, en iemand, die er uitzag als een of andere gemeentelijke beambte.

Behalve deze zes personen, bevond zich nog een man in het kleine, bedompte vertrek, van wien op het eerste gezicht te zien viel, dat hij gewend was te worden gehoorzaamd.

Hij was een man van omstreeks vijf en veertigjarigen leeftijd.

Zijn hoofd was zoo kaal als de oppervlakte van een billardbal.

Zelfs met een vergrootglas gewapend, zou men er niet het kleinste haartje op hebben kunnen vinden.

Hij had een bijzonder grooten dunnen neus, eenigszins gewelfd, en groote zwarte oogen.

Een tweede merkwaardigheid van zijn gelaat was echter, dat er zich boven die oogen niet het minste spoor van wenkbrauwen vertoonde.

Voorts was deze man geheel en al baardeloos.

Waarschijnlijk had een of andere eigenaardige kwaal hem aldus beroofd van allen haargroei.

Opvallend waren verder zijn buitengewoon witte tanden en zijn kleine, welgevormde ooren.

En tenslotte viel dit eigenaardige gelaat op door zijn buitengewone bleekheid.

Het was niet de ziekelijke bleekheid, zooals men die wel aantreft op het gezicht van bloedarmen, noch die van iemand die aan een nierziekte lijdt, maar het was de wasachtige bleekheid van een doode.

Zoolang deze man zijn oogen neergeslagen hield, was, ondanks zijn vreemdsoortig uiterlijk, de uitdrukking van het gelaat niet onaangenaam.

Maar die oogen zelve gaven het van tijd tot tijd een uitdrukking van wreede boosaardigheid, en sluwheid die het geheel en al veranderde.

Het was aanstonds te zien, dat de man met het kale hoofd een voortreffelijk tooneelspeler moest zijn en aan zijn trekken alle uitdrukking kon verleen, welke hij verkoos.

Wellicht zou het voor een physioloog niet on-eigenaardig zijn geweest den levensloop van dezen man eens na te gaan.

Want als hij den sluier eens had kunnen oplichten die de afkomst van den kaalhoofdige verborg, dan zou hij tot de wonderlijke ontdekking zijn gekomen dat hij hier iemand voor zich had, die regelrecht afstamde van het geslacht Solms-Rödelheim und Assenheim, afstammend van Johann August Graaf van Solms-Rödelheim, die in zestienhonderd-drie-en-twintig te Assenheim in het Groot-hertogdom Hesse geboren werd.

En indien die onderzoeker dan eens verder den levensloop van den kaalhoofdige had nagegaan, dan zou hij ontdekt hebben, dat de jonge Graaf Eithel Friedrich von Solms, die thans een bende boosdoeners aanvoerde, ongeveer vijftien jaren geleden met schande en smaad was verjaagd uit het ouderlijk huis, dat zijn vader hem verloochend had, dat zijn moeder van smart over zijn daden gestorven was en dat de Deutsche Keizer toentertijd in eigen persoon den banvloek over hem had uitgesproken.

Nooit mocht Eithel Friedrich zich weder binnen de grenzen van het Deutsche rijk vertoonen, tenzij hij onmiddellijk gevangen verkoos te worden genomen met de kans om voor een krijgsraad terecht te staan.

In de kroniek schandaleuse van het kleine hof te Assenheim deden talrijke verhalen de ronde over de wandaden van den jongen graaf, die hem den vloek van zijn vader, en de eeuwigdurende ongenade van den keizer op den hals hadden gehaald.

Valsch spel, trouwbreuk, ja zelfs landverraad; dat alles had men dezen ontaarden telg van een edel geslacht ten laste kunnen leggen.

Hij was zijn land uitgevlucht als een paria, nu ongeveer vijftien jaren geleden, in gezelschap van een jong meisje, nog bijna een kind, wier hoofd hij op hol had gebracht, en die toen nog steeds aan hem geloofde en hem als haar afgod aanbad.

Ook zij ontsproot aan een adellijke familie en haar vader had een duren eed gezworen, dat hij haar nimmer meer onder zijn oogen wilde zien.

De jonge graaf was al spoedig van kwaad tot erger vervallen.

Hij kwam in kennis met eenige internationale hoteldieven, die hem met weinig moeite wisten over te halen zijn goed figuur, zijn verbazende talenkennis, zijn voortreffelijke manieren en zijn bereidheid in dienst te stellen van een man, dien zij allen vreesden als de pest, en bewonderden als

een genie.

Die man was professor Shydrift.

Lange jaren had hij geregeerd over een geheel leger van misdadigers, dat over den ganschen aardbol verspreid was en dat aan al zijn bevelen gehoorzaamde, goed gedrild, en in toom gehouden door een stelsel van meedoogenlooze straffen, zoowel als van rijke belooningen.

Maar John Raffles was verschenen op den weg van professor Shydrift en eenigen tijd geleden had de Koning der Misdadigers in den wanhopigen strijd met den gentleman-inbreker zelf het onderspit gedolven.

Langzamerhand was Eithel Friedrich von Solms, die reeds aanstonds zijn naam veranderd had, in kennis gekomen met meerdere misdadigers, niet alleen te Parijs, maar ook te Weenen, Berlijn, Madrid, Londen, Petersburg en elders, en had hij zich door zijn schranderheid en stoutmoedigheid weten op te werken tot den rang van adjudant van den vreeselijken Shydrift.

Het is zoo goed als zeker, dat niemand zijn ware afkomst kende, behalve de vrouw die hem steeds en ondanks alles nog trouw was gebleven, en toch had men hem, daartoe gedreven door een onbestemd gevoel van onderdanigheid, den bijnaam van den Prins gegeven.

Als zoodanig was de telg van het oude vorstengeslacht bekend in de misdadigerswereld van het geheele vasteland en zelfs van de Vereenigde Staten.

Het scheen dat de mannen op dit oogenblik een ernstige zaak bespraken.

De Prins had een klein opschriftboekje voor zich liggen, waarin hij van tijd tot tijd een blik wierp.

Nu merkte hij met krakende, geaffecteerde stem op:

— Meine Herren! Ik zie tot mijn genoegen, dat men mijn bevelen stipt heeft opgevolgd. Zoo mag ik het zien.

De mannen die om de tafel heenzaten, knikten stilzwijgend.

Nu vervolgde de Prins:

— Zooeven heb ik in cijferschrift telegrafisch bericht gekregen, dat de aanslag op de motorbooten te Londen volkomen gelukt is, en dat het menschelijkerwijs onmogelijk zal zijn, voor een particulier althans, per motorboot het Kanaal over te steken, althans niet voor over een dag of acht — dat wil zeggen, als het te laat zou zijn, voor ons, zoowel als voor den man, dien wij zoeken.

Weer lieten de mannen aan de tafel een goedkeurend gebrom hooren.

— Ik behoef jullie niet te zeggen, wat ons doel is, nietwaar? vervolgde de Prins. Wij hebben John Raffles reeds een waarschuwing doen toekomen. Hij zal zich voor ons in acht moeten nemen, want

ik ben vast voornemens, den dood van onzen genialen leider te wreken.

— Ik vrees echter, chef, merkte de man met het eerwaardige uiterlijk op, terwijl hij een versche sigaret opstak, dat er nog vrij wat moeilijkheden aan verbonden zullen zijn. Ik ben heel wat jaren ouder dan gij zijt en ik kan u verzekeren, dat er omtrent de slimheid en den moed van den gentleman-inbreker verhalen de ronde doen, die ik zelf waarschijnlijk verzonnen zou noemen, als ik niet persoonlijk in de gelegenheid was geweest eenige malen kennis te maken met de werkwijze van den Grooten Onbekende.

De Prins wierp den spreker een duisteren blik uit zijn zwarte oogen toe.

— En ik verzeker je, Champré, John Raffles mag zoo knap zijn als hij wil, ik wil en ik zal hem toonen, dat hij tegen ons niet is opgewassen.

Op dit oogenblik werd er een deur achter in het vertrek zachtjes geopend.

Met een onwillekeurig gebaar grepen alle mannen als in afspraak naar hun zakken.

Dadelijk echter namen zij hun vorige onverschillige houding weer aan.

Er trad een vrouw binnen van ongeveer 30-jarigen leeftijd.

In de gelukkige jaren haars levens was zij waarschijnlijk buitengewoon schoon geweest en thans nog, ondanks het stille lijden waarvan haar trekken getuigden, mocht zij in waarheid bekoorlijk heeten.

Zij had diepblauwe oogen en prachtig zwart haar, dat in een dikken wronk boven op het hoofd was vastgemaakt.

De Prins wendde het hoofd naar haar om en zeide op barschen toon:

— Hoe dikwijls moet ik je nu nog zeggen, Elsa, dat je steeds het teeken moet geven voor je binnenkomt?

De jonge vrouw wierp een schuwen blik op Den Prins.

— Neem mij niet kwalijk Fred, zeide zij op zachten toon, ik had het vergeten.

— Wees dan voortaan wat minder vergeetachtig. Je zoudt je zelf de grootste ongelukken kunnen berokkenen, als je vergat het teeken te geven. Wat kom je doen?

De jonge vrouw haalde de schouders op.

— Niets! zeide zij. Ik kom eens zien wat je doet. Haar stem klonk moedeloos.

Zij nam op een stoel op eenigen afstand van de tafel plaats, vouwde de handen in den schoot en wierp een blik om zich heen door het smerige vertrek.

Er lag een wereld van berouw, smart en zieleleed in dien blik.

De Prins echter scheen dat volstrekt niet op te merken, maar ging door met zijn instructie.

— Het is dus uitgemaakt, zeide hij, dat John Raffles verplicht is van een der Kanaalbooten gebruik te maken, om hierheen te komen.

— Maar is het wel zeker dat hij hier komt! merkte de Champré weder op.

De Prins haalde eenigszins ongeduldig de schouders op.

— Het is natuurlijk niet wiskundig zeker, zeide hij, maar John Raffles zou niet de man zijn, die hij is, als hij geen moeite deed om den „Daila Lhama” in zijn bezit te krijgen. Waar wij dat willen pogen, kun je er wel zeker van zijn, dat hij het zeker niet zal nalaten!

— En wat heb je verder gedaan? ging de Champré voort, die van de zes mannen het meeste gezag scheen te hebben.

— Ik heb de motorbooten laten vernielen, zooals ik al gezegd heb en een paar dozijn van onze beste mannen te Londen aan het werk gezet om het oog te houden op alle Kanaalschepen, die van hedenmorgen tot vandaag over een week naar Calais vertrekken, of naar een andere groote Fransche haven. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat wij aan boord van de meeste schepen, een der onzen hebben! Hier is het een hoomeester, daar een kellner, op een derde boot is het weder een laadmeester. Neen, als John Raffles werkelijk denkt over te steken, dan geloof ik niet dat wij hem zullen missen en laat hij zich dan voor mij in acht nemen. Ik heb gezworen dat ik onzen chef zal wreken en ik wil mijn woord houden!

— Maar hoe denk je dat wel aan te leggen, ging de Champré voort, die blijkbaar niet zoo spoedig was te overtuigen. Ik meen, hoe denk je Raffles te kunnen aanwijzen tusschen alle andere passagiers!

— Dat zal gemakkelijker gaan, dan je schijnt te denken. Ten eerste zijn wij thans niet in het reis seizoen, zoodat het aantal passagiers aanmerkelijk kleiner is dan anders, hetgeen ons onderzoek niet weinig zal vergemakkelijken.

Ten tweede is het wel zeker, dat Raffles niet alleen reist, waar het zulk een gevaarlijke onderneming betreft, maar dat hij door minstens een, misschien wel twee vrienden vergezeld is! Door onze helpers in de kantoren der stoomvaartmaatschappijen zal het gemakkelijk vallen vast te stellen, welke reizigers inderdaad degenen zijn, waarvoor zij zich uitgeven, want dat zijn meestal zakenmensen, die herhaaldelijk heen en weer varen! Welnu, op alle passagiers met een uitheemschen naam, op alle echte, of zoogenaamde edellieden, op alle pas aangemonsterde zeelieden, hofmeesters of matrozen, zullen wij scherp acht laten geven! Al zou ik tien, ja vijftien reizigers moeten laten volgen, ik zou er niet voor terugdeinzen! Want van veertien zou het spoor op niets uitloopen, maar de vijftiende zou zeker mijn man zijn!

De Champré bromde wat voor zich heen.

— Ik mag het lijden! zeide hij. Maar ik geloof het niet, voor ik het zie!

De Prins wierp den witharigen bandiet een boozen blik toe.

— Als het zoo ver is, zul je me hoop ik de eer nageven, die mij toekomt! merkte hij op.

— Dat zal ik zeker niet nalaten, Prins! zeide de Champré grinnikend. En mag ik weten wat uw voornemens zijt met onzen vriend Raffles, aangenomen dat gij hem in handen weet te krijgen?

— Wel, daarover behoeft niet lang te worden gepraat! zeide de Prins met zijn gewoon geaffecteerd keelgeluid. Wij zullen hem zelfs niet vonnissen; als ik mij heb overtuigd, dat hij werkelijk de man is, dien ik zoek, dan wordt hij zonder vorm van proces ter dood gebracht op de wijze die je wel kent!

In den hoek van het vertrek liet zich een zacht kreunend geluid hooren.

Alle mannen wendden het hoofd om.

Het was Elsa, die dezen zwakken kreet had laten hooren.

Haar gelaat was zoo mogelijk nog bleeker geworden en in haar blauwe oogen lag een uitdrukking van afschuw en nameloos lijden.

— Wat is er, Elsa? vroeg de Prins ruw.

— Niet meer bloed, Fred! zeide de jonge vrouw terwijl zij smeekend de kleine handen vouwde.

De Prins haalde de schouders op.

— Nog altijd even sentimenteel, mijn duifje! zeide hij spottend. Kom, kom, daar moest je je tegen verzetten. Raffles is niets beters dan wij — hij is bovendien onze doods vijand, en hij heeft de bende der „Raven”, en dus ook de „Negen en Negentig” oneindig veel schade berokkend en zeker een tiental onzer beste leden aan de galg geholpen, of met de Weduwe laten huwen!

Elsa rilde.

De vreeselijke grappen op de guillotine, welke haar metgezellen zoo vaak maakten, boezemden haar een onuitsprekelijken afschuw in.

En zij bedacht niet zonder een huivering van ontzetting, dat de man, die eens was voorbestemd om zijn vader als regeerend hertog op te volgen, misschien het hoofd onder de valbijl zou moeten leggen, en aldus zelf „met de Weduwe in het huwelijk moeten treden.”

Elsa stond langzaam op, kwam naar de tafel toe en legde haar arm om den hals van haar minnaar.

— Doe het niet, Fred! smeekte zij. Het zal ons ongeluk aanbrengen. Ik voel het!

Maar de Prins stiet den zachten arm op ruwe wijze weg.

— Laat mij met rust! zeide hij bevelend. Je weet wel dat er geen sprake is, mij te weerhouden van

een eenmaal opgevat plan. Die man is zeer gevaarlijk voor ons, en bovendien, doe ik niets anders dan gerechte wraak uitoefenen! In ons leger bestaat de krijgstucht evengoed als bij de gewapende macht, en ik acht mij gerechtigd tegen onze vijanden op te treden, zooals het mij goed dunkt.

Langzaam trad Elsa weder achteruit, terwijl zij haar blikken onafgebroken gevestigd hield op den man, dien zij langen tijd zoo vurig had liefgehad, en die haar zoo nameloos rampzalig had gemaakt, en bereikte zoo de deur.

Zij tastte achter zich tot zij den knop gevonden had entrok de deur open.

Tot het laatste oogenblik bleven haar oogen gevestigd op den Prins.

Toen verdween zij!

Geen der mannen had een woord gesproken.

De Champré was de eerste die wat opmerkte.

Hij bekeek het uiteinde van zijn sigaret, blies er de asch af en merkte toen als terloops op:

— Ik zou haar een beetje in het oog houden,

Prins!

— Wat meen je? vroeg de Prins barsch.

— Wel, ik geloof dat ik nogal eenig verstand heb van een menschegezicht en op het gezicht van je jonge vrouw lees ik, dat je niet meer dien invloed op haar uitoefent van vroeger en dat het lijd voor je wordt een weinig voorzichtigheid te betrachten.

De Prins liet een schel lachje hooren en sloeg met de vuist op tafel dat de glazen en flesschen rinkelden.

— Dat zou ik wel eens willen zien! riep hij uit. Maar je vergist je De Champré, daar is geen sprake van! Zij is nog steeds even onderworpen als altijd.

Weder inspecteerde de man met het eerwaardig uiterlijk het brandende uiteinde van zijn sigaret en daarop hernam hij langzaam:

— Ik blijf bij wat ik gezegd heb — neem je in acht! Die vrouw is bezig haar ketenen af te schudden!

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK IV.

DE „DAILA LHAMA”.

Een dag was verstreken.

Het was omstreeks elf uur in den morgen toen een groote grijsgelakte reisauto trillend en dreunend stilstond voor de deur van het Astoria-Hotel aan de Champs Elysées.

Raffles en Charles stapten er uit.

En Henderson reed den wagen naar de ruime garage, nadat de toesnellende kellners er de bagage hadden uitgenomen.

Een rijk gegaloneerde portier ontving de beide gasten en gaf hun het nummer van hun kamer.

In het register noteerde hij den naam van Burggraaf Archdale en dien van Sir Blount.

Een oogenblik later waren Raffles en Charles geïnstalleerd in de fraaie logeervertrekken, die door een tusschendeur met elkander in verbinding stonden.

— Wel, Charles, zeide Raffles glimlachend, toen de kellner zich verwijderd had en hun bagage op de kamer gebracht had, je ziet dat het zonder eenig gevaar is gegaan en dat wij onderweg niet getraceerd zijn op een revolvershot, en nog veel minder op de scherven van een helsche machine!

— Ja, ja — jij drijft er den spot mee! zeide Charles, terwijl hij het hoofd schudde. En toch ben ik nog niet geheel en al gerust.

— Maar mijn jongen — dan ben je toch waarlijk wel wat veeleischend. Wij hebben toch immers niemand gezien die ons verdacht voorkwam? Wij hebben elkander toch steeds met onzen valschen naam aangesproken! Wij zijn toch immers vertrokken uit het huis in de Victoriastreet? Hoe wil je nu in 's hemelsnaam, dat iemand denkt dat ik John Raffles ben!

Maar Charles scheen nog niet geheel en al overtuigd.

— Dat mag allemaal waar zijn, zeide hij, en toch — ik gevoel mij niet geheel en al gerust! Het is waar dat wij geen bepaalde verdachte gezichten hebben gezien, maar dat beteekent niet veel. Wie zegt je dat de schelmen geen handlangers onder het scheepsvolk hebben gehad, of onder het bediendenpersoneel?

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Hoor eens hier — als dat zoo is, dan helpt het niets om daar nu over te klagen, wij zullen dat dan te zijner tijd wel merken.

— Maar dan is het misschien te laat! riep de jongeman uit.

Goede hemel, wat ben je zwartgallig. Kom, zet je die muizenissen uit het hoofd, maak toilet en dan gaan wij er aanstonds op uit om den „Daila

Lhama” te bekijken!

— Is hij al te zien?

— Ja, de tentoonstelling is hedenmorgen om tien uur geopend.

— Maar het zal er stampvol zijn!

— Zooveel te beter, dan kunnen wij op ons gemak eens rondkijken en de plaatselijke gesteldheid opnemen, zonder dat het opvalt!

— Moet men entrée betalen?

— Ja, en zelfs een tamelijk hoog — honderd francs per persoon! De opbrengst is als ik mij niet vergis ten bate van de slachtoffers van een mijnramp of iets dergelijks.

De beide vrienden verfrischten zich, verwisselden hun reiscostuum tegen een wandeltoilet en lieten telefonisch de auto weder voorkomen.

Terwijl zij de trap afliepen en de vestibule doorschreden, wierp Charles voortdurend en tersluiks onderzoekende blikken om zich heen.

Hij merkte echter volstrekt niets op, dat hem ook maar in het minst verdacht voorkwam.

De portier, een reus, corpulent en met een blozend vol gezicht zag er in het geheel niet uit als een lid van een of andere geheime bende, evenmin als de kellners die hij tegenkwam.

En toch was hij nog altijd niet gerust.

Toen zij in de auto zaten stond hij plotseling op en bukte zich over de kap heen om zich te overtuigen, dat er niemand op de achterveeren was gesprongen.

— Wat doe je toch, Charles? vroeg Raffles verwonderd.

— Niets! stotterde deze verlegen. Ik houd niet van straatjongens achter de auto.

Raffles keek Charles hoofdschuddend aan.

Toen riep hij Henderson toe:

— Naar de Fransche Bank, Henderson! Weet je het gebouw te vinden?

— Ja zeker Burggraaf — het gebouw ligt immers aan den Boulevard des Italiens?

— Juist — dat heb je goed onthouden. Rijdt maar vlug op.

De prachtige auto stelde zich in beweging.

En zelfs de Parijzenaars, die in dat opzicht toch heel wat gewend waren, keken den reusachtigen fraaien wagen met bewonderende blikken na.

Met onfeilbare zekerheid stuurde Henderson het voertuig door de drukte en door de eindeloze rijen wagens, rijtuigen, omnibussen en vrachtauto's, die als een lange stroom over de groote boulevards reden.

Eindelijk stond de auto stil.

Henderson sprong van zijn zetel en opende het portier.

De beide vrienden stegen uit.

Ofschoon het lunchtijd was werd het groote bankgebouw als het ware bestormd door een deftig publiek, dat met alle geweld den monster-diamant wilde zien!

Eenige bankbeambten, bijgestaan door vier gardes, hadden groote moeite het binnenstroomende publiek in bedwang te houden.

Hier en daar in de reusachtige vestibule waren weer andere ambtenaren neergezet, die den stroom bezoekers in de goede richting dirigeerden en tot geduld aanmaanden.

Raffles en Charles voegden zich bij de menigte.

Er viel niet aan te denken zich een betere plaats te veroveren, want de vestibule was geheel gevuld met een stroom bezoekers, die den steen gingen bewonderen, en die rechts hield, terwijl een tweede stroom, die den reusachtigen diamant reeds gezien had, links weder werd weg geloodst.

Maar toch, na ongeveer een half uur voetje voor voetje te hebben geschuifeld, bereikten Raffles en Charles op hun beurt het zware gewelf, waar de steen was ten toon gesteld.

Beiden hadden goed acht gegeven op den weg dien zij gevolgd waren.

Zij waren een breede marmeren trap afgedaald, vervolgens een gang doorgestaan, die door elektrische lampen verlicht was, weder drie treden opgegaan, en hadden ten slotte voor een dwarsgang het keldergewelf bereikt.

De stalen deuren waren zoo wijd mogelijk geopend.

Aan weerszijden van die deuren stonden twee gardes met het geweer bij den voet, en de revolvertasch op zijde.

In de zijgangen patrouilleerden bovendien ongeveer zes agenten met de revolver in de vuist.

Na aan den ingang hun entrée te hebben volstaan, traden Raffles en Charles de geweldig groote kluis binnen, die geheel van staal en beton was opgetrokken en eveneens met elektrische lampen verlicht.

In het eerst konden zij volstrekt niets anders onderscheiden dan een bonte menigte, die zeer langzaam rondom een soort vitrine schuifelde, die in het midden van de kluis was neergezet, en geplaatst was in een soort kooi van dikke ijzeren tralies.

Op alle vier de hoeken van deze kooi stond een garde met het bajonet op het geweer en het gelaat naar den steen gekeerd.

Raffles had al deze bijzonderheden onmiddellijk opgemerkt en in zijn geheugen gegrift.

Charles echter lette minder op het vertrek zelf, dan wel op de personen, die hij daar aantrof, en

die hij allen met een wantrouwend oog aanzag.

Hij was door een onverklaarbare onrust aangegrepen, waarvan hij den aard nog niet goed kon begrijpen.

En toch scheen er onder al deze nieuwsgierigen niemand te zijn, die het verdiende dat men hem moest wantrouwen.

Al deze menschen waren zeer sierlijk, ja zelfs rijk gekleed en behoorden blijkbaar tot de hoogste standen, of althans tot de zeer gegoede middenklasse.

Daar waren heeren met eerwaardig wit haar, bekende renstalbezitters, leden van de jeunesse dorée, befaamde demi-mondaines, en voorts een aantal juweliers en handelaars in edelgesteenten, die nog geen gelegenheid hadden gehad den wonderbaarlijken diamant te bewonderen en men zag er zelfs eenige leden van het corps diplomatique, die er zich blijkbaar met eigen oogen van wilden overtuigen, dat de ongelooflijke verhalen betreffende de grootte en den glans van den steen niet op verzinsels berustten.

Voetje voor voetje vooruit komend en niet zonder heel wat dringen, konden de beide vrienden ten slotte op hun beurt een plaatsje vlak voor de stalen kooi veroveren.

Charles slaakte een kreet van verbazing en bleef toen met open mond staan kijken.

En zelfs op de onbewogen trekken van John Raffles vertoonde zich een uitdrukking van verwondering.

De „Daila Lahma“ lag op een kussen van blauw satijn, aan de hoeken versierd met kwasten van gouddraad.

Dit kussen rustte op zijn beurt op een pedestal van blauw geaderd wit marmer.

Pedestal zoowel als diamant waren omgeven door een glazen kast, die op haar beurt omringd was door een aan alle zijden gesloten kooi van dikke ijzeren staven, die in den grond was gemetseld.

Deze kooi was ongeveer anderhalve meter lang en één meter breed en aan de onderzijde in den betonnen vloer vastgemetseld.

De diamant straalde een oogverblindend licht uit.

Zij was in een eigenaardigen vorm geslepen, namelijk als een kort suikerbrood, met een paar honderd facetten.

Hoe groot de steen ook was, — en hij was inderdaad niet kleiner dan een struisvogelei — toch was hij onberispelijk zuiver, een weinig geel, maar zonder 't geringste vlekje dat zijn schoonheid zou hebben kunnen schaden.

Eenigen tijd bleven Raffles en Charles stilstaan om het prachtstuk te bewonderen totdat zij weder werden weggedrongen, door anderen die op hun

beurt iets wilden zien.

Aan den anderen kant van de kooi schuifelden zij weder terug, achter de ruggen van de op wacht staande gardes om.

Het duurde ruim een half uur voor Charles en Raffles weder het groote, fraaie gebouw van de Fransche bank konden verlaten.

Voor het trottoir stond de auto nog steeds te wachten.

Raffles en Charles stapten in.

— Hoe vindt je den steen? vroeg Raffles ten slotte, nadat zij eenigen tijd gereden hadden.

— Wonderbaarlijk! riep Charles geestdriftig uit. De kleur is onberispelijk, de glans is bijna onverdraaglijk en wat het slijpen betreft — geloof ik niet dat ik ooit zulk een fraai bewerkten diamant heb gezien. Maar mijn beste Edward, je zult nu wel zoo goed zijn om toe te geven, dat er geen sprake van kan zijn, dezen schitterenden wondersteen te rooven!

— Waarom niet? vroeg Raffles kalm.

— Vraag je dat nog? Heb je dan niet gezien, hoe de steen bewaakt wordt?

— Zonder twijfel, en juist die aanschouwing heeft mij tot de overtuiging gebracht, dat de onderneming gemakkelijker valt uit te voeren, dan ik eerst geloofde.

Charles meende niet goed te hebben verstaan!

Want hij geloofde stellig, dat een man, die niet over bovennatuurlijke machten beschikte, onmogelijk in staat zou kunnen zijn de moeilijkheden uit den weg te ruimen, die zich moesten voordoen bij iedere poging om den „Daila Lhama“ machtig te worden.

— Meen je werkelijk wat je daar zegt? vroeg hij op zachten toon.

— Ongetwijfeld!

— Maar de steen is in een ontoegankelijk gewelf opgesloten, beste Edward!

— In dat gewelf kan men doordringen!

— Maar je zoudt toch alleen des nachts kunnen werken!

— Dat spreekt vanzelf.

— Maar ook dan zal de steen zorgvuldig worden bewaakt!

— Daar twijfel ik geen oogenblik aan! Minstens vier gardes zullen er de wacht bij houden.

— Weinu? Hoe wil je er dan bij komen?

— Eenvoudig door de plaats van een van de gardes in te nemen!

Charles liet zich met een zwakken kreet achterover in de kussens van de auto vallen.

Hij snakte letterlijk naar lucht!

— Maar wat je daar zegt, is waanzinnig, Edward! Je weet toch volstrekt niet wie die man kan zijn?

Raffles stak kalm een sigaret op.

— Hun naam weet ik niet, dat is zeker, maar hun gezicht heb ik heel zorgvuldig bestudeerd en ik zou die mannen onmiddellijk weder herkennen als ik ze terugzag. Dan bestaan er nog zoo iets als kragen of schouderbedekkingen! Een blik op deze uitrustingsstukken heeft mij doen zien, dat de vier gardes die thans op wacht stonden, behoorden tot de tweede compagnie van het eerste regiment!

Charles keek zijn vriend vol bewondering aan.

— Dat heb je weer prachtig uitgevonden! zeide hij. Maar je moet niet gelooven, dat ik nu al overtuigd ben.

— Zijn er nog meer bezwaren? vroeg Raffles met voorgewend ongeduld.

Charles sloeg een wanhopigen blik ten hemel.

— Nog meer bezwaren! herhaalde hij kreunend. Lieve hemel, ik geloof dat ik je er achter elkaar wel twaalf zou kunnen opnoemen. Je komt ten eerste het gebouw niet in, als je er inkomt, zullen twee of drie gewapende portiers je tegenhouden, als die je niet herkennen en je komt veilig in den kelder, dan zul je het onmogelijk tegen drie gardes kunnen opnemen. Kun je dat wel, dan zul je de deur van de kooi niet kunnen openen. Slaag je daar echter in, dan zul je met den steen onmogelijk het gebouw weder kunnen verlaten, want men zal je natuurlijk vragen waar je heen gaat op dat ongewone uur.

Raffles had kalm toegeluisterd.

— In ieder geval zijn dat geen twaalf bezwaren, maar slechts vijf! zeide hij op rustigen toon. En van die vijf deug ende eerste twee al dadelijk niet. want ik ben van plan er met de gardes binnen te gaan, zoodat er volstrekt geen aanleiding voor de portiers bestaat mij te wantrouwen. Maar daar zijn wij aan het hotel, beste Charles — over de rest van ons plannetje zullen wij wel later spreken.

Wilt U Uw vriend of U zelve een welkom geschenk
geven, koopt dan een blikken doos Dubec van 50 of 100.

HOOFDSTUK V.

DE WAARSCHUWING.

De auto hield stil.

Aanstands kwam een chasseur de prachtige trap van het terras afsnellen en opende het portier, nog voor Henderson daartoe den tijd had gehad.

Henderson bracht de auto naar de garage en Raffles en Charles traden de vestibule binnen.

Dadelijk trad de portier hen tegemoet.

Hij tikte beleefd aan zijn pet en zeide:

— Neem mij niet kwalijk, Monsieur le comte, maar gedurende uw afwezigheid is er een dame gekomen, die u zeer dringend verlangde te spreken!

— Een dame? vroeg Raffles verbaasd. Noemde zij haar naam niet?

— Neen, Graaf! Zij zeide dat die er niet toe deed en dat gij haar toch niet kende!

Raffles en Charles wisselden een verbaasden blik met elkander.

— Gij hebt haar toen natuurlijk gezegd dat wij waren uitgereden?

— Ja, Graaf. Maar zij wilde volstrekt uw terugkomst afwachten.

— Waar is zij nu?

— In de algemeene spreekzaal, Graaf! Wij kenden de dame niet — en wij wisten niet of gij het goed zoudt vinden, dat wij haar op uw kamer lieten wachten!

— Daar heb je verstandig aan gedaan, vriend! Wij gaan nu naar onze logeervertrekken, je kunt aan die dame zeggen, dat ik haar verwacht!

De portier boog en richtte zich naar de groote, algemeene conversatiezaal.

Onder het voorbijgaan wierpen Raffles en Charles een blik door de groote glasdeur.

In een hoek, met de handen in den schoot gevouwen, zagen zij een blijkbaar nog jonge vrouw zitten, zeer smaakvol gekleed, maar met een dichte voile voor het gelaat, die er echter de bleekheid niet van kon verbergen.

Zij liepen de twee prachtige trappen op, die naar de eerste verdieping leidden, waar zij hun kamer hadden en traden deze binnen.

— Terwijl jij met die onbekende dame spreekt, Edward, zal ik onze koffers maar eens gaan ontpakken! meende Charles.

— Zoo als je wilt, mijn jongen! Ik beloof je, dat ik het niet lang zal maken!

— Heb je er eenig denkbeeld van, wie die dame kan zijn?

Niet het allergeeringste! De naam dien ik nu heb aangenomen, moet hier te Parijs volmaakt onbekend zijn!

— Dat is waar! riep Charles uit.

Er lag een zorgelijke blik in zijn blauwe oogen. Hoofdschuddend ging hij door de tusschendeur naar zijn eigen vertrek, terwijl hij in zichzelf mompelde:

— Ik weet het niet, maar ik heb een flauw vermoeden, dat de komst van die vrouw ons niets goeds voerspelt. Ik geloof dat ik verstandig zal doen dicht in de buurt te blijven en een oogje in het zeil te houden.

Raffles had zich intusschen van hoed en jas ontdaan en twee gemakkelijke stoelen zoodanig geplaatst, dat hij zelf met den rug naar het raam zou komen te zitten, terwijl het volle licht op het gelaat van zijn bezoeker zou vallen.

Ongeveer vijf minuten verstreken.

Toen werd er zachtjes op de deur geklopt.

Een kellner trad binnen, die onderdanig boog en zeide:

— Hier is de dame, die u wenscht te spreken, graaf!

— Laat haar binnen komen! zeide Raffles.

De kellner maakte plaats en liet de gesluierde dame binnen.

Toen deed hij geruischloos de deur achter haar dicht.

Even bleef de vrouw onbeweeglijk bij de deur staan en deed toen vlug een paar stappen achterwaarts, waarop zij haar oor tegen de deurreet legde.

Even bleef zij zoo staan.

Toen kwam zij naar Raffles toe, die haar eenige passen tegemoet was getreden en liet zich in den stoel neervallen, dien hij haar zwiiggend had aangeboden.

— Mag ik vragen, mejuffrouw, hoe uw naam is, en wat u tot mijn voert? vroeg Raffles, toen hij zag dat zijn bezoeker blijkbaar ten prooi was aan een groote ontroering.

— Wie ik ben, komt er niet op aan, mijnheer, antwoordde de jonge vrouw op zachten toon.

Raffles deed een stap achteruit.

Het was hem niet ontgaan, dat zijn bezoeker hem geen titel gaf.

— Hebt ge mijn naam genoemd voor gij mij wildet spreken? vroeg hij op scherpen toon, terwijl hij door den sluier heen de trekken van de jonge vrouw trachtte te onderscheiden.

— Ja mijnheer, dat heb ik! Ik wist dat gij en uw vriend u hier hebt laten inschrijven als Burggraaf Archdale en Sir Blount! Maar ik weet evenzeer dat die namen niet die van u en van uw metgezel zijn!

De jonge vrouw had dit zeer kalm en op eenigszins droevigen toon gezegd.

Raffles bekeek zijn nagels en toen vlogen zijn scherpe blikken weder naar het gelaat van zijn bezoekerster.

— Hoe weet gij dat? vroeg hij toen langzaam.

De jonge vrouw haalde de schouders op.

— Wat doet het er toe? vroeg zij. Laat het u genoeg zijn dat ik het weet!

— En — gij weet wie ik ben?

De bezoekerster knikte.

— Ja — gij zijt John Raffles!

Geen spier op het gelaat van den Grooten Onbekende bewoog.

Hij begreep nu, dat zijn voorzorgsmaatregelen niet voldoende waren geweest om hem tegen ontdekking te vrijwaren en dat men op de een of andere wijze zijn geheim had doorgrond.

Toch hoopte hij nog zijn vijanden op een dwaalspoor te kunnen brengen.

— Ik heb dien naam nooit gehoord, mejuffrouw! zeide hij kalm.

De bezoekerster maakte een afwerend gebaar.

— Doe geen moeite, mijnheer! Ik weet wel dat gij buitengewoon schrander zijt, maar ik verzeker u, dat de aanvoorders van de Bende der 99 ook buitengewoon sluw zijn! Zij hebben reeds op de Kanaalboot uitgevonden, dat gij niet degeen waart, waarvoor gij u hadt uitgegeven! Een van de hofmeesters is een lid van de bende en hoe zacht gij ook altijd gesproken hebt, zoo zijn u toch een enkele maal eenige woorden ontsnapt, die hem de overtuiging gaven, dat gij niet Graaf Archdale waart. Zoodra de boot te Calais voor anker was gegaan werd ons hoofdkwartier te Parijs gewaarschuwd, en men heeft u sinds dien geen oogenblik uit het oog verloren. Gij zijt overal gevolgd tot in de kluis van de Fransche bank toe en ofschoon ik het niet weet, kan ik u wel bezweren, dat men geen enkele van uwe bewegingen uit het oog heeft verloren!

Raffles had bedaard toegeluisterd.

Hij begreep nu wel dat hij zich in een uiterst gevaarlijke positie bevond.

Hij was er echter de man niet naar om dit ook maar een oogenblik te laten blijken.

— Gij hebt daar zoeven van „ons hoofdkwartier” gesproken, mejuffrouw! Ik moet dus aannemen, dat gij behoort tot de Bende, die blijken heeft gegeven van een scherpzinnigheid die ik niet wensch te onderschatten?

De jonge vrouw knikte en toen liet zij het hoofd diep op de borst zakken.

Raffles keek haar aandachtig aan en vervolgde toen:

— Als dat zoo is, mejuffrouw, dan moet ik het

er wel voor houden, dat gij hier niet met kwade bedoelingen zijt gekomen. Heb ik goed geraden?

Met een ruk hief de jonge vrouw het hoofd op.

Toen, voordat Raffles het verhinderen kon was zij voor hem op de knieën gevallen en strekte smeekend de gevouwen handen naar hem uit!

— Ik bezweer u, mijnheer, riep zij met een stem die door aandoening verstikt werd, verlaat deze stad onmiddellijk. Er dreigen u vreeselijke gevaren! Men staat u naar het leven! Er leeft hier een man, die u vreeselijk haat omdat gij den dood van een onzer leiders veroorzaakt hebt, en die een duren eed heeft gezworen, dat hij daarvoor met den dood zal laten boeten.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Kom, zeide hij, het zal zoo'n vaart niet loopen. Ik heb meermalen aan dergelijke gevaren bloot gestaan en ik ben ze te boven gekomen. Kom, mejuffrouw sta op, ik wil niet dat gij in die houding blijft.

Raffles had de beide handen van de jonge vrouw gegrepen en trok haar overeind.

Hij geleidde haar weder naar den stoel en nam tegenover haar plaats.

— Maar gij kent de macht van de Bende der 99 niet, als gij zoo spreekt, mijnheer! zeide de gesluisde vrouw, terwijl zij opnieuw een smeekend gebaar maakte. Gij weet niet over welke macht zij beschikt! Hoe moedig en hoe schrander gij ook zijt, het zal u onmogelijk vallen u uit hun klauwen te redden, nu zij u eenmaal op de hielen zijn. Gij zijt overal door spionnen omringd. Gij zult geen stap kunnen doen, of men zal het weten, chauffeurs, kellners, ja zelfs politiebeambten zullen u met Argusblikken bewaken! Duizenden straatjongens zijn in dienst van — den man aan wien ik moet gehoorzamen! En daarom smee ik u nogmaals — ga van hier — opdat uw bloed ook niet over mijn hoofd kome!

Raffles had zwijgend toegeluisterd.

Toen begon hij op gedempten toon:

— Gij weet niet, mejuffrouw, hoe zeer ik het op prijs stel, wat gij nu doet! Want ik ben er van overtuigd dat gij aldus u zelf in groot gevaar hebt begeven, maar gij kent mij niet, als gij denkt, dat ik de vlucht neem voor wie het ook zij! Mocht mij hier de dood achterhalen — welnu, dat hij kome! Ons lot staat in de sterren geschreven en het is niet aan ons menschen, om hun loop te wijzigen. Gij moogt dit alles wel zeer fatalistisch noemen — maar zoo ben ik nu eenmaal! Ik ben u intusschen oprecht dankbaar voor uw goede bedoelingen, en ik verzeker u, dat ik u dat te zijner tijd zal bewijzen.

— Gij zijt dus vastbesloten om hier te blijven?

— Vastbesloten!

— Gij weet nu dat u de dood wacht, als zij u in handen kunnen krijgen?

— Ik weet het — maar zij hebben mij nog niet!
De jonge vrouw stond langzaam op.

Een kreunende kreet ontwong zich aan haar boezem.

Zij maakte een beweging als iemand die tracht een al te zwaren last af te werpen.

Raffles tad op haar toe en nam haar handen in de zijne.

— Wilt gij mij niet zeggen wie gij zijt? vroeg hij zachtjes.

— Vraag het mij niet, mijnheer — ik mag, ik durf het u niet zeggen!

— Maar gij hoort volstrekt niet thuis in die hollen der misdaad, mejuffrouw! riep Raffles uit! Ik zie aan uw geheele optreden, ik hoor het aan uw spraak, ofschoon gij met een vreemd accent spreekt, dat gij uit de hoogste kringen afkomstig zijt! Hoe is het mogelijk, dat gij...

Raffles hield op en beet zich op de lippen.

— Dat gij zoo laag gezonken zijt! vulde de jonge vrouw op bitteren toon den zin aan. Zeg het maar, mijnheer — gij hebt gelijk!

— Ik wilde dat niet zeggen, hernam Raffles zacht. Het staat trouwens niet aan mij, aan John Raffles, om te oordeelen over zijn medemenschen. Maar als gij wilt luisteren naar een man als ik, en beter dan ik het deed naar u — verlaat dan aanstands uw metgezellen.

— Dat kan ik niet, mijnheer — dat kan ik niet! fluisterde zij heesch. Ik ben te ver gegaan — ik kan niet meer terug — nooit meer! De misdaad heeft mij al te zeer vastgegrepen — ik ben gebrandmerkt — ik kan nooit weder in de maatschappij terugkeeren!

Een oogenblik bleven de beide menschen zwijgend tegenover elkander staan.

Toen sloeg de jonge vrouw eindelijk haar sluier terug om haar oogen te kunnen drogen. Het was Elsa, de minnares van den Prins.

Raffles kon nu haar doodsbleek vertrokken ge-laat zien!

— Het komt er ook niet op aan, of gij mij later herkent! zeide Elsa op bitteren toon. En nu mijnheer — ik heb mijn plicht gedaan, ik heb u willen waarschuwen — ik heb mijzelf daarmede aan groote gevaren blootgesteld, zooals gij zegt — gij wilt echter niet naar mij luisteren! Dan zult gij óók de gevolgen aan uzelf te wijten hebben.

Raffles knikte terwijl er een flauw glimlachje om zijn lippen speelde.

— Zoo zij het, mejuffrouw! zeide hij, terwijl hij haar de hand toestak.

— Raffles zou Raffles niet meer zijn, als hij vrees aan den dag legt. Ik weet niet wat dat is, en ik

wil dat ook niet weten. Vrees is de grootste van alle zonden! Nogmaals ik dank u — en gij zult altijd op mij kunnen rekenen, wanneer gij u in nood mocht bevinden. Wilt ge mij niet zeggen, waar ik u zal kunnen vinden?

De jonge vrouw deed snel een stap achteruit.

— Dat nooit, mijnheer! riep zij verschrikt uit. Dat zou beteekenen, dat ik uzelf en mij aan een wissen dood prijs gaf. En nu vaarwel — ik heb hier reeds te lang vertoefd. Neem u in acht, John Raffles, neem u in acht!

Met deze woorden snelde Elsa naar de deur.

Voor Raffles nog een opmerking had kunnen maken had zij deze opengerukt en was de gang opgesneld.

Raffles trad op zijn beurt naar buiten en keek haar na.

En terwijl hij dit deed was het hem, alsof hij in een zijgang de fladderende rokspanden van een kellner zag verdwijnen.

Hij liep op de dwarsgang toe, die zich omstreeks twintig meter verderop bevond.

Toen hij daar echter kwam, viel er volstrekt niets te bespeuren.

Raffles opende een paar van de kamerdeuren, die op de gang uitkwamen, maar hij zag niets.

En toch wist hij zeker, dat hij zich onmogelijk kon vergist hebben.

Langzaam, met open geknepen lippen keerde hij weder naar zijn kamer terug.

Charles wachtte hem.

— Heb je gehoord wat hier is voorgevallen, beste jongen? vroeg Raffles ernstig.

— Je moet het mij maar niet kwalijk nemen, Edward, maar ik was ongerust en stond dicht bij de deur en jullie hebben trouwens hard genoeg gesproken. Ik vreesde al dat ook anderen je zouden hebben kunnen hooren.

— De kamer naast ons staat leeg! antwoordde Raffles.

— Dat is wel mogelijk, maar dan zou zich daar juist iemand hebben kunnen verbergen om het gesprek af te luisteren.

Raffles knikte.

— Dat is ook gebeurd! zeide hij op ernstigen toon.

— Wat zeg je daar? riep Charles verschrikt uit.

— Toen mijn bezoeker over de gang wegsnelde, zag ik juist in een dwarsgang de panden van den rok van een kellner, die zich blijkbaar in allerijl verwijderde. Toen ik daar aankwam was er echter niets meer van te zien.

— Groote hemel, riep Charles uit. Dan moet die arme vrouw immers onmiddellijk gewaarschuwd worden! Wie weet welk lot haar boven het hoofd hangt!

Raffles liet Charles niet eens uitspreken.
 Hij snelde naar het raam en rukte het open.
 De beide vrienden leunden naar buiten. Maar zij
 kwamen te laat!

Juist stapte de gesluisde vrouw in een huur-
 auto, die blijkbaar op haar had gewacht en die
 nu zeer snel wegreed!

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij,
 wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigaretten rookt, en ik
 weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VI.

DE GARDES.

Raffles sloot het raam weder.

Met langzame schreden liep hij tot in het midden
 van het vertrek.

Toen wendde hij zich tot Charles en zeide:

— Dit is een zeer ernstige zaak, beste jongen!
 Die arme vrouw! De hemel weet wat haar boven
 het hoofd hangt, omdat zij mij heeft willen redden!
 De man, die haar onder zijn bevelen heeft en die
 blijkbaar de aanvoerder van de bende is, zal door
 dien vervloekten kellner gewaarschuwd worden
 en de straf, die haar dan wacht voor wat die el-
 lendelingen haar verraad zullen noemen — wij mo-
 gen er niet aan denken!

— Maar kunnen wij niet beletten dat die kellner
 die zeker een lid van de bende was, zijn meester
 waarschuwt, en hem op de hoogte stelt van wat
 hier gebeurd is?

Raffles maakte een ongeduldig gebaar.

— Dat gaat immers onmogelijk! Ik heb het ge-
 zicht van dien man niet gezien. Er zijn hier min-
 stens zestig kellners, als het er tenminste geen hon-
 derd zijn! En ik verzeker je, dat zij allen, een voor
 een, van de allerbeste getuigen voorzien zullen
 zijn! Zij zullen zich allen zeer verontwaardigd aan-
 stellen, en ik ben nog even ver! Daarbij vergeet je
 geheel en al, dat ik als Graaf Archdale moeilijk

zoo iets kan doen!

— Maar daar valt mij iets in! riep Charles verschrikt uit. Als die kellner een lid van de bende is, dan loopen wij gevaar dat zij de politie zullen waarschuwen en ons eenvoudig laten arresteren!

Daar ben ik niet bevreesd voor! zeide Raffles hoofdschuddend. Ten eerste zou de politie op zulke losse schroeven niet tot arrestatie overgaan en ten tweede zou het bendehoofd zich daardoor zijn persoonlijke wraak zien ontgaan!

— Maar wat moeten wij dan doen? riep Charles uit.

— Heel eenvoudig — ten eerste het verblijf van die schurken trachten te ontdekken, en tegelijkertijd ons plan voortzetten.

— Welk plan?

— De roof van de „Daila Lhama“!

Het was Charles alsof hij een slag ontving.

Deze koppige hardnekkigheid, deze ijzeren wilskracht, ging boven zijn begrip!

Deze man bevond zich in groot levensgevaar en toch dacht hij er geen oogenblik aan af te zien van de ten uitvoerbrengring van een plan, dat op zichzelf reeds moeilijk genoeg, ja bijna onmogelijk was.

Hij begreep evenwel, dat het verloren moeite zou zijn Raffles tot andere gedachten te brengen.

Daartoe was het voldoende slechts even een blik te werpen op het gelaat van den Grooten Onbekende.

Er lag niets anders op te lezen dan onwrikbare vastberadenheid en een wilskracht, die voor niets terugdeinst.

— Hoe zullen wij dat doen? vroeg Charles toonloos.

— Dat zal ik je zeggen! antwoordde Raffles. Laat ons zoo dicht mogelijk bij elkander gaan zitten en fluisterend spreken, want het blijkt nu wel, dat de muren hier ooren hebben!

De beide vrienden zetten zich dicht naast elkaar voor een der vensters.

— Luister nu, begon Raffles! Ik weet waar de gardes hun kazerne hebben. Wij zullen daar post vatten, nu zoo spoedig mogelijk, en op den terugkeer der vier gardes wachten, die thans de wacht houden bij den „Daile Lhama“, want het spreekt vanzelf, dat zij telkens worden afgelost, ten einde hen niet zelf bloot te stellen aan de verzoeking.

— En vervolgens?

— Vervolgens moeten wij een middel weten te vinden om een hunner weg te lokken en zijn plaats in te nemen!

— En wil je dat vanmiddag al doen?

— Vanmiddag nog! Ik moet de kooi zeer zorgvuldig onderzoeken en bestudeeren en ook den aard leeren kennen van de drie andere gardes — want daar komt een boel opaan.

— Maar hoe krijgen wij hun namen te weten,

hoe komen wij in de kazerne, hoe krijgen wij dien man weg? vroeg Charles.

— Dat zal ik je zeggen! Wij begeven ons nu aanstonds naar een van mijn huizen in deze stad, waar ik een gansche verzameling uniformen heb. Daar zal ik mij verkleeden als de kolonel van de gardes, dien ik toevallig goed ken en waarvan trouwens overal portretten te krijgen zijn. Ik ga een deel van de kazerne inspecteeren en zoo zal ik er zeer spoedig achter komen, wie de wacht doen! Een van de mannen van de volgende ploeg wordt door een boodschap uit de kazerne gelokt, wij overvallen hem en sluiten hem op — en de rest is kinderspel!

— Als men je dat zoo luchtig hoort zeggen, zou men inderdaad gelooven, dat het waar was! zeide Charles met een flauw lachje.

— Het is ook waar, mijn jongen, als wij ons van den aanvang af maar voorstellen, dat het zoo moet zijn! zeide Raffles bedaard. En nu op weg, er moet gehandeld worden!

De beide vrienden verlieten hun vertrek, brachten den sleutel aan den portier en lieten Henderson bij zich roepen, die aanstonds met de auto kwam voorrijden.

Zij lieten de gordijnen neer en verkleedden zich daarbinnen, zoodat, toen de auto stilhield voor een tamelijk afgelegen huis in de Rue de L'Alma, twee geheel andere personen den wagen verlieten en het huis binnengingen.

Zoodra zij daar waren binnengegaan, reed Henderson weg en liet de auto weder stilstaan aan een tweeden uitgang van het huis, die op de Seinekade uitkwam.

Binnen een half uur tijds had Raffles zich zoodanig vermomd, dat er volstrekt geen onderscheid was te zien tusschen hem en den kolonel van het regiment der gardes!

— Maar als het Noodlot nu eens zou willen, dat de kolonel toevallig in de kazerne is? vroeg Charles.

— Dat zou van het Noodlot al heel onaardig zijn! antwoordde Raffles. Maar wij kunnen eens zien wat het voor heeft, door ons te overtuigen wat de kolonel van plan is!

— En hoe denk je dat te doen?

— Door naar zijn huis te telefoneeren!

Raffles voegde de daad bij het woord en begaf zich naar het telefoontoestel.

Enkele oogenblikken later keerde hij glimlachend weder naar Charles terug.

— Alles is in orde, zeide hij. De kolonel is heden nacht zeer laat op een partij geweest, en pas een uur of vier geleden naar bed gegaan, hij slaapt den slaap des rechtvaardigen. Je ziet dus dat het lot ons gunstig gezind is.

— Buitengewoon gunstig, zeide Charles mees-

muilend. Men kon het bijna niet beter verlangen. Alles loopt als het ware op rolletjes.

— Ja, spot jij maar, hernam Raffles glimlachend. Je zult zien, dat alles zoo gemakkelijk gaat als wij maar willen.

— En wat moet ik in dien tijd doen?

— Hier wachten en mijn man opvangen!

— Komt die dan hier? vroeg Charles verwonderd.

— Ja, ik zal hem hier met een of andere boodschap naar toe zenden. De man zal toch wel aan de bevelen van zijn kolonel gehoorzamen?

— Dus ik moet hier op hem wachten?

— Al werd het middernacht. Er zijn levensmiddelen en boeken in huis. Ik zal hem zeggen dat hij dezen kant van het huis moet ingaan, en op de derde verdieping moet vragen naar een zekeren mijnheer Chaudois. Die Chaudois ben jij! Zoodra je hem de deur hebt geopend, duw je hem onmiddellijk een doek met een van onze beproefde bedwelvende middeltjes voor den neus en de rest is bijzaak. Eenige minuten later zal ik zelf verschijnen.

Charles slaakte een zucht.

— Ik zal doen wat je zegt, zeide hij. Maar ik gaf een lief ding als dit alles al voorbij was!

— Kom, kom, je bent dezen keer al bijzonder pessimistisch gestemd, beste jongen. Ik ben er integendeel van overtuigd dat alles van een leien dakje zal gaan! En nu vooruit, want wij hebben geen tijd meer te verliezen.

Raffles drukte Charles de hand en verliet het vertrek.

Charles bleef alleen achter.

Met een bedrukt gemoed maakte hij alles voor den aanslag in orde, ofschoon hij er vast van overtuigd was, dat de garde volstrekt niet zou verschijnen.

Maar deze verwachting van onzen vriend zou spoediger te schande worden gemaakt, dan hij meende.

Want er was nauwelijks drie kwartier verstreken of er werd gebeld aan de deur van de woning.

Er was geen vergissing mogelijk, want Raffles was de eenige, die dit gedeelte van het huis bewoonde, want hij had het noodig voor een zijner gewaagde ondernemingen.

Charles sprong op en snelde naar de gangdeur, nadat hij zich gewapend had met den doek, die in een bedwelvende stof gedrenkt was.

Hij opende de deur.

Op de gang stond een garde van grooten lichaamsbouw, die beleefd aansloeg en vroeg:

— Ik ben door kolonel Grandloup gezonden met een boodschap voor mijnheer Chaudois. Zijt gij dat misschien?

— Jawel vriend. Kom maar binnen.

De garde trad binnen en sloot de deur achter zich.

Tegelijkertijd echter kwam Charles achter hem, haalde bliksemsnel den doek te voorschijn en drukte hem die op neus en mond.

De garde sloeg even met zijn armen in de lucht, maar hij had zelfs den tijd niet om zich te verweren.

Een seconde later zakte hij zonder een kreet te slaken op den grond neer, door Charles' armen ondersteund.

Deze wierp den doek aanstonds weg, en begon den garde al vast van zijn uniform te ontdoen.

Hij was hier nauwelijks mee klaar of er werd een sleutel in de deur van de woning gestoken en het volgende oogenblik trad Raffles, kalm als steeds, het vertrek binnen.

Dadelijk viel zijn oog op den garde, die bewegingloos op een rustbank lag uitgestrekt.

— Hier is alles goed gegaan, naar ik zie! riep hij vroolijk uit.

— Nu, in de kazerne zal het toch ook wel goed zijn gegaan, anders zou de garde hier zeker niet zijn verschenen.

— Het marcheerde voortreffelijk, Charles. De wacht kwam aanstonds voor mij in het geweer, luitenants kwamen toesnellen. Ik zette mijn strengste gezicht en ik zeide, dat ik eens onverhoeds inspectie wilde komen houden. Dat verwekte niet weinig consternatie, maar men moest zich wel in mijn wensch schikken.

Ik marcheerde met een barsch gezicht door de chambrés, over de binnenplaats, inspecteerde hier en daar de geweren en de uniformen en verklaarde toen, dat ik volkomen tevreden was.

— Tot zoover is alles in orde, Edward — maar laten wij nu eens aannemen, dat kolonel Grandloup over een paar uren opstaat, en dat hij het in zijn hoofd krijgt eens naar de kazerne toe te gaan!

— Ik wil je eerlijk zeggen, mijn jongen, dat die gedachte ook bij mij is opgekomen! Dan zou zeer waarschijnlijk ons plan in het honderd zijn gelopen! Maar, ten eerste is mij gebleken, dat de kolonel maar zelden inspectie houdt en dat hij het juist twee dagen geleden heeft gedaan en ten tweede heb ik door Henderson in het langsrijden eens naar zijn toestand laten informeeren en men deelde hem mede, dat die in een woord miserabel was. De kolonel komt al op jaren en schijnt volstrekt niet meer bestand te zijn tegen de vermoeienissen van een vroolijk avondje, met een groot stuk van den nacht erbij! Wij zijn dus tot morgen zeker veilig — en dat is voldoende!

— Moet de garde dan hedennacht dienst doen?

— Ja! Door een paar handig gestelde vragen was ik spoedig achter de wijze waarop de wacht wordt waargenomen. Er zijn drie ploegen van

vier man, die elkander tweemaal per dag afwisselen. De man, die daar ligt, moet over een uur dienst doen en vannacht om één uur opnieuw! Je ziet, dat alles dus in ons voordeel is!

— In ons voordeel? En hoe denk je den diamant wel het gebouw uit te krijgen?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar trad op de tafel toe en nam de groote kepi daar af, welke Charles had neergelegd.

— Zou die ruimte genoeg bieden? vroeg hij glimlachend.

— Ja, dat geloof ik wel! Als je den steen boven in den bol zoudt weten te verbergen, en als men je niet dwong om de kepi af te zetten, dan zou alles voortreffelijk gaan! Maar hoe denk je met de drie andere gardes te doen?

— Ja, dat is het lastigste! Daarover ben ik het met mezelf nog niet geheel en al eens! Ik zal mij op een of andere wijze van hen moeten ontdoen. Maar kom, laat ik mij nu aanstonds gaan vermommen. Ik heb juist een garde uitgezocht, die in lengte en lichaamsbouw het meest op mij gelijkt.

—Hoe lang zal deze man ongeveer bewusteloos blijven?

— Minstens vier en twintig uren!

Raffles begon zich van zijn kolonels-uniform te ontdoen en trok daarop de kleederen van den garde aan, die hem pasten alsof zij voor hem gemaakt waren.

Vervolgens nam hij het gelaat van den bewusteloze tot model en begon zich snel te vermommen!

**Had Lord Lister geen pakje „DUBEC“ sigaretten
bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak!**

HOOFDSTUK VII.

OP HET SPOOR VAN DE BENDE DER 99.

Binnen een half uur was Raffles gereed.

Hij raadpleegde zijn horloge.

— Nu is het tijd, dat ik maak, dat ik weg kom! zeide hij.

— Je moet zeker eerst naar de kazerne terug?

— Natuurlijk! Ik moet daar mijn geweer halen!

— En wat moet ik doen?

— Ge kunt naar het hotel gaan en daar onze kamers betalen! Ik denk, dat het veiliger is, om hier onzen intrek te nemen! Pak onze koffers en breng ze met Henderson hier heen. Let echter goed op, dat je niet gevolgd wordt, want het zou ons niet veel baten als de leden van de bende ons spoor in het hotel kwijtraakten, om het hier weder terug te vinden.

— Dus ik moet je hier weder opwachten?

— Ja! De wacht duurt vier uren — eerder kan ik niet terug zijn!

Raffles had terwijl hij sprak een weinig brood en wat vleesch genuttigd, hetgeen Charles had gereed gezet.

— Het is een schrale maaltijd! zeide hij, maar wij zullen het later wel inhalen. En nu ga ik op weg — ik hoop met nuttige inlichtingen terug te komen! Mocht ik je soms noodig hebben dan ken je het teeken! Blijf in ieder geval hier en laat Henderson voortdurend de auto gereed houden.

De beide vrienden drukten elkander krachtig de hand en toen verliet Raffles het vertrek.

Hij had slechts weinig tijd te verliezen.

Snel richtte hij zijn schreden naar de kazerne, waar het regiment der gardes onderdak was gebracht.

Het bleek hem al dadelijk, dat zijn vermomming voortreffelijk was, want de schildwacht, die aan de poort stond, noemde hem bij zijn naam en riep hem een kwinkslag toe.

Op de binnenplaats stonden de mannen reeds aangekomen, die de wacht in de kluis van de Franse bank zouden betrekken.

Een sergeant snauwde hem, toen hij hijgend de binnenplaats kwam oploopen, woedend toe:

— Waar blijf je, Dubois?

— Neem mij niet kwalijk, sergeant! zeide de gewaande garde onderworpen, de boodschap van den kolonel heeft mij langer opgehouden dan ik dacht!

— Nu, schiet wat op! Haal je geweer, want we moeten dadelijk op weg!

Raffles snelde naar de chambré en nam daar het eerste het beste geweer weg, benevens een koppel met de bajonet.

Daarop voegde hij zich bij de drie mannen, die

stonden te wachten.

— Bij tweeën, marsch! klonk het bevel van den sergeant.

De vier gardes verlieten de kazerne, terwijl de sergeant op eenige passen afstand naast hen liep. Zoo bereikten zij het bankgebouw.

Het was lunchtijd en dus iets minder vol dan een paar uur geleden, maar toch hadden de vijf mannen nog moeite zich door de menigte in de vestibule heen te wringen.

Raffles merkte echter op, dat zij van daar een anderen weg volgden dan het publiek, ten einde de kluis te bereiken, en hij prentte zich dien weg goed in het geheugen.

Het bleek hem nu ook, dat de kluis nog een tweeden uitgang had, die door twee bankbeambten streng bewaakt werd.

De sergeant moest deugdelijke bewijzen overleggen dat hij werkelijk degeen was, voor wien hij zich uitgaf, en toen pas opende een hunner met een zwaren sleutel.

De aflossende wacht trad binnen.

Ieder van de mannen nam plaats naast een van de gardes aan de vier hoeken van de kooi, zij presenteerden het geweer voor elkander en daarop voegden de vier afgeloste manschappen zich bij den sergeant, die bij de geopende deur de wacht had gehouden.

Een oogenblik later viel de deur weder achter hen dicht.

Het publiek was even afgeleid door deze aflossing, maar wendde nu opnieuw al zijn aandacht aan den ontzaglijken diamant in de kooi.

Raffles had het zoo weten aan te leggen, dat hij aan die zijde kwam te staan, waar zich het zware stalen luik bevond, waardoor de steen in de kooi was gebracht.

Terwijl hij schijnbaar zijn oogen op den diamant gevestigd hield, bestudeerde hij met de grootste aandacht het slot en de scharnieren van dit deurtje, de dikte van de staven en andere bijzonderheden, die voor hem van groot nut konden zijn.

Nadat hij daaromtrent voldoende was ingelicht, hief hij zijn oogen op en begon de gelaatsrekken van de drie andere mannen tersluiks te bestudeeren, in de hoop, dat hij daaruit zou kunnen afleiden, met welke karakters hij dien nacht te doen zou krijgen.

De man, die schuin over hem stond, was een klein rossig soldaatje, met fletsblauwe oogen en een ijl snorretje van slechts weinige haren.

Hij staarde droomerig naar den steen en scheen

met zijn gedachten mijlen ver weg te zijn.

Raffles begreep aanstonds, dat hij met dezen man al zeer weinig moeite zou hebben, want hij zag er volstrekt niet naar uit, dat hij in staat zou zijn zich tegen iemand te verzetten, die aan zijn argumenten kracht zou bijzetten door middel van een goede revolver.

De soldaat aan zijn linkerhand was grooter en had een martiaal uiterlijk en breede schouders, die zijn kracht verrieden.

— Bij dezen vriend zal de doek met chloroform wel te hulp moeten worden geroepen! bromde Raffles in zichzelf. Hij ziet er niet uit als iemand, die met zich laat spelen.

Tenslotte gleden zijn blikken naar den derden soldaat.

Deze was een rijzig man met kortgeknipt zwart haar, lichtgrijze oogen en een sierlijk opgestreken zwarte snor, waarvan de punten tot bijna onder zijn oogen reikten.

Hij stond onbeweeglijk met het geweer bij den voet naar den diamant te staren.

Raffles nam hem met de grootste aandacht op.

Hij bekeek hem van het hoofd tot de voeten.

Tenslotte bleven zijn blikken rusten op den nek van den man.

Raffles' oogen werden groot van verbazing, toen hij daar iets zeer bijzonders ontdekte!

De soldaat, die zeer groot was, hield het hoofd voorover gebogen om naar den diamant te kunnen zien.

Daardoor kwam het misschien, dat tusschen zijn uniformkraag en zijn zwart haar een zeer dun streepje haar te zien viel, dat volstrekt niet zwart, maar vurig rood was.

Raffles meende eerst niet goed gezien te hebben!

Hij dacht, dat het misschien een huidplooi kon zijn, maar daar kon immers geen sprake van zijn, daar de nek van den man zoo sterk gebogen en het vel dus gespannen was.

Nee, wat hij daar zag, was wel degelijk een zeer dun strookje rood haar, dat zichtbaar werd tusschen den kraag en iets, dat zonder twijfel een voortreffelijk gemaakte zwarte pruik was.

Raffles was over deze ontdekking zoo verbaasd, dat de soldaat zijn gemoedsaandoening stellig op zijn gelaat zou hebben ontdekt, als hij op dat oogenblik had opgekeken.

Gelukkig wist Raffles zich bijtijds te beheerschen.

— Er viel niet aan te twijfelen, zoo overwoog hij bij zichzelf, — door een wonderlijken samenloop van omstandigheden moest een ander juist op dezelfde gedachte zijn gekomen als hij! Iemand anders had ook het plan opgevat om den „Daila Lhama” te rooven en hij had daartoe juist hetzelfde middel gekozen als Raffles.

Tevergeefs echter brak deze er zich het hoofd

mee op welke manier deze zonderlinge concurrent wel te werk was gegaan!

Hij moest echter erkennen, dat hij in ieder geval te doen had met een buitengewoon schrander en ondernemend man!

Er moest dus ergens in Parijs nog een tweede garde gevankelijk worden vastgehouden, maar Raffles kon zich niet voorstellen, hoe men dat had weten gedaan te krijgen.

Het werd hem hoe langer hoe duidelijker, dat de soldaat aan zijn rechterhand niet geheel alleen kon hebben gehandeld, maar lid moest zijn van een of andere bende, die over een buitengewone macht beschikt.

En plotseling viel het hem in, dat het zeer wel mogelijk was, dat een van de vier gardes medeplichtig was en vrijwillig zijn plaats had afgestaan aan den soldaat, die op slechts weinige passen van hem de wacht hield.

Hoe dit ook zij — Raffles nam het besluit, den man in het geheim te volgen, zoodra zij zouden worden afgelost, tenminste wanneer hij de kazerne verliet, hetgeen wel te verwachten was, daar hij naar alle waarschijnlijkheid met zijn medeplichtigen te rade zou moeten gaan, alvorens de aanslag zou worden uitgevoerd.

Intusschen kropen de uren langzaam voort.

Bijna geregeld om het half uur werd de tweede deur van de kluis geopend en trad er een of ander hooggeplaatst bankbeambte binnen, die zich met eigen oogen wilde overtuigen, dat de steen nog altijd op zijn plaats was.

Eindelijk sloeg het uur der aflossing.

De deur ging open en er traden vier soldaten binnen, die de plaats der afgeloste soldaten kwamen innemen.

Dezelfde sergeant wachtte aan de deur en nam de manschappen in ontvangst.

Langs denzelfden weg begaven zij zich weder naar buiten.

Het sloeg vijf uur, toen Raffles weder met de drie andere soldaten en den sergeant naar de kazerne begon te marcheeren.

Hij hield den soldaat met de zwarte pruik zorgvuldig in het oog.

Op de binnenplaats gekomen, zag hij hoe de man eenige woorden wisselde met een luitenant Blijkbaar vroeg hij hem eenige uren verlof.

Haastig begaf Raffles zich op zijn beurt naar den sergeant, nam hem ter zijde en zeide knip-oogend:

— Hoor eens hier, sergeant — ik heb je straks laten wachten — mijn zuster heeft een paar uitstekende zware worsten te veel, kan ik je daar ook mee dienen?

De oogen van den sergeant schitterden.

— Je weet, dat ik daar altijd voor te vinden ben,

Dubois! zeide hij.

— Wil ik ze dan maar direct gaan halen, sergeant? vroeg Raffles met een tweede knipoogje.

De sergeant keek om zich heen, ten einde zich te overtuigen, dat er geen meerdere in de buurt was.

Toen fluisterde hij:

— Woont je zuster ver?

— In Vaugirard, sergeant!

— Alle duivels, — dat is een heel eind uit de buurt. Hoe lang zou je dan weg moeten blijven?

— Hoogstens een paar uren, sergeant. Laat ik zeggen, dat ik om acht uur weder in de kazerne ben.

— Nou, ga dan maar gauw — ik zal je een verlobbriefje geven. Maar als je mij er in draait, dan zal ik zorgen, dat jij zelf, voor acht dagen de petoet ingaat.

— Wees maar niet bang, sergeant! Ik zal wel zorgen, dat ze mij niet te zien krijgen!

Raffles kreeg zijn verlobbriefje, dat eigenlijk alleen door den luitenant geteekend mocht worden en liet het aan den wachtpost zien, die hem liet passeeren!

Dadelijk stak Raffles schuins de straat over, en stelde zich daar verdekt op in een portiek, van waar hij de kazernepoort in het oog kon houden.

Hij behoefde niet lang te wachten.

De deur ging weder open en de soldaat met de zwarte pruik trad naar buiten, keek even om zich heen en verwijderde zich toen met snelle schreden.

Raffles begon hem te achtervolgen, zorg dragende, dat de soldaat hem niet ontliep.

De soldaat liep snel en scheen groote haast te hebben.

Raffles verloor hem evenwel niet uit het oog.

Alles dreigde echter te mislukken, want eensklaps zag hij hoe de man, dien hij achtervolgde, een huurauto aanriep en erin sprong.

Maar ook ditmaal was het geluk hem gunstig, want het voerde een onbezette huur-auto op zijn weg.

Raffles trad op den chauffeur toe en fluisterde haastig:

— Zie je die auto daarginds? Een goede fooi voor jou, als je haar geen oogenblik uit het oog verliest. Maar je mag vooral niet te dichtbij komen. Blijf onmiddellijk stilstaan, als je haar ziet ophouden.

De chauffeur tikte aan zijn pet.

Nog voor Raffles goed en wel in den wagen was gesprongen, zette deze zich reeds in beweging.

Door de voorruit kon Raffles de auto voor hem waarnemen.

De tocht ging door een vrij groot gedeelte van Parijs.

Toen volgden beide auto's gedurende eenigen tijd

de Seinekade en eindelijk hield de eerste wagen stil op den hoek van de Rue du Bac.

Tegelijkertijd deed de chauffeur van de tweede auto zijn wagen stilhouden.

Raffles wierp den chauffeur een paar goudstukken toe, beval hem te wachten en ijde zoo snel hij kon naar den hoek van de straat, waarom de garde reeds verdwenen was.

Schijnbaar onverschillig sloeg hij den hoek om.

Hij kwam juist bijtijds om te zien hoe de soldaat een onooglijke kroeg inging, ongeveer in het midden van het huizenblok tusschen de Seinekade en de eerstvolgende dwarsstraat gelegen.

Raffles begreep wel, dat het volstrekt nutteloos zou zijn om te trachten op klaarlichten dag en in zijn opvallende uniform het wijnhuis binnen te treden.

Daarom vergenoegde hij er zich mede de Rue du Bac in te loopen tot even voorbij het wijnhuis, nu en dan stilstaande voor de armoedige winkels, als iemand die met zijn tijd geen weg weet.

Naast het wijnhuis bevond zich een klein winkelhuis, dat op dat oogenblik leeg stond.

Raffles wierp een snellen blik naar binnen en er verscheen een vage glimlach om zijn dunne lippen.

Het volgende oogenblik keerde hij weder op zijn stappen terug.

De auto stond op dezelfde plaats te wachten.

Raffles fluisterde den chauffeur toe:

— Rijdt mij aanstonds zoo vlug mogelijk naar de Rue de l'Alma no. 17.

De chauffeur, die reeds zeer in zijn schik was met de kolossale fooi, die hij had gekregen, liet het zich geen tweemaal zeggen en de auto snelde dan ook in razende vaart langs de Seinekade.

Binnen een kwartier had zij het genoemde adres bereikt.

Raffles betaalde den chauffeur op vorstelijke wijze, liep de zijstraat in en bereikte het huis aan de achterzijde.

Hij snelde zoo vlug als een haas de trappen op, opende de deur van de woning met zijn sleutel en trad binnen.

Charles kwam hem tegemoet snellen.

Gelukkig, dat je er weer bent! zeide hij. Maar ik zou zeggen, dat je er wat opgewonden uit ziet, als men dat van iemand als John Raffles kan zeggen!

— Dat zou ditmaal een zeer vergeeflijke buitensporigheid zijn, beste jongen, want ik heb iets zeer bijzonders ontdekt.

— En wat dan wel?

— Dat ik een concurrent heb!

— Wat meen je?

— Een van de gardes is al evenmin soldaat als je onderdanige dienaar.

Charles slaakte een kreet van verbazing.

Maar dat klinkt onmogelijk, beste Edward!

— En toch valt er geen oogenblik aan te twijfelen!

En nu deelde Raffles Charles alles mede, wat hij dien middag vernomen en gezien had, zijn achtervolging van den gewaanden garde en de ontdekking van het drankhuis in de Rue du Bac!

— Dat is de verwonderlijkste zaak, die ik ooit gezien heb! riep Charles in de uiterste verbazing uit. Dat kan alleen op touw gezet zijn door dezelfde menschen, die jouw komst hier ontdekt hebben!

— Daaraan heb ik ook geen oogenblik getwijfeld.

— En wat zullen wij nu doen?

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Ik heb nog drie uren den tijd, alvorens ik in de kazerne terug moet zijn, dat is ruimschoots voldoende, om mijn plan ten uitvoer te leggen.

— Wat gaan we doen?

— Dat zal ik je zeggen! De woning naast het drankhuis staat leeg. De eigenaar woont hier niet ver vandaan! Wij gaan haar aanstonds huren!

— Als wat?

— Als uitdragers!

— Maar waarom eigenlijk?

— Dat zal je spoedig duidelijk worden. Van daar zullen wij wel kans zien de plannen van de schurken te beluisteren. Vergeet ook niet, Charles, dat die arme vrouw, die mij is komen waarschuwen, nog altijd in het grootste gevaar verkeert. Als het mogelijk is, wil ik haar trachten te redden!

— Je gelooft dus, dat daar het hoofdkwartier van de bende is?

— Dat geloof ik inderdaad. Want ik ben er zeker van, dat die zoogenaamde garde aanstonds

rapport is gaan uitbrengen — en waar zou hij dat anders hebben gedaan dan aan zijn chef? Mocht ik mij echter vergissen, dan zullen wij toch genoeg kunnen vernemen om ons op het goede spoor te brengen. Vooruit, Charles haast je wat!

— En deze man hier?

— Daarmede behoeven wij ons niet te bemoeien! Die blijft nog minstens achttien of negentien uren bewusteloos.

De beide vrienden snelden naar hun slaapkamer en vermomden zich zoo snel zij konden in een paar uitdragers, die in tamelijk goeden doen verkeerden.

— Maar hoe komen wij aan onze winkelwaar? vroeg Charles terwijl hij de laatste hand aan zijn toilet legde.

— Dat is van later zorg! zeide Raffles. De hoofzaak is, dat wij erin komen! De eigenaar zal zelf wel begrijpen, dat wij geen verhuiswagen met onzen winkelinventaris achter ons aan sleepen. Kom, vooruit! Maar laat ik eerst Henderson even waarschuwen.

Hij nam de telefoon ter hand en stelde den chauffeur met eenige woorden op de hoogte.

Daarop verlieten de beide vrienden het huis, zonder dat men veel acht op hen sloeg.

Zij begaven zich per auto naar het adres van den huiseigenaar, die maar al te blij was, dat hij zijn smerigen winkel kon verhuren tegen betere voorwaarden, dan hij verwacht had.

Met het huurcontract in hun zak, begaven de beide mannen zich dadelijk naar het leegstaande huis.

Raffles had een heelen bos sleutels meegekregen, vastgebonden aan plankjes, en spoedig daarop waren zij veilig binnenshuis.

Had Lord Lister een kleine inzinking, dan stak hij een „DUBEC” sigaret op.

HOOFDSTUK VIII.

EEN VREESELIJK VONNIS.

Dadelijk begon Raffles het huis grondig te onderzoeken.

Hij liep de trappen op en af en daalde ten slotte in den kelder, die zeer ruim was en vroeger waarschijnlijk tot voddenbergplaats had gediend, want er hing nog een zeer benauwde lucht en hier en daar lagen nog enkele lappen en beenderen.

Raffles liep langzaam langs de wanden van dezen kelder, met zijn elektrische zaklantaarn in de linkerhand.

Bij een der muren bleef hij staan.

Hij klopte er zachtjes op en zeide toen tot Charles die hem gevolgd was:

— Dit is de tusschenmuur, die den kelder van het wijnhuis van den onze scheidt!

— En wat zou dat?

— Wel, ik denk, dat de leden van de bende hun bijeenkomsten meestal houden in een kelder! Wij zijn hier dicht bij de Seine en deze kelders staan dikwijls door onderaardsche gangen in verband met de kade. Je begrijpt het nut daarvan — indien zij overvallen worden, kunnen de schurken dan nog gemakkelijk vluchten.

— Maar wij kunnen toch dezen muur onmogelijk doorbreken. Dat zou hiernaast toch aanstonds gemerkt worden.

— Daaraan denk ik dan ook niet! Maar er zijn nog wel andere middelen.

Op dit oogenblik ging de winkelbel over.

Charles verschrikte hevig en fluisterde:

— Wat kan dat zijn?

— Dat is Henderson! antwoordde Raffles lakoniek. Schrik je zoo van hem?

— Neem mij niet kwalijk, Edward, maar ik ben nog altijd een weinig zenuwachtig!

— Hij komt als onze knecht reeds wat meubelen en huisraad brengen — voorts zekere instrumenten, waarvan het nut je spoedig genoeg zal blijken. Kom, wij zullen de deur voor hem openen.

De beide vrienden stegen de keldertrap weder op, gingen de gang door en openden de deur.

Op de straat, waar reeds langzaam de schemering begon te vallen, stond een man in een have-looze plunje, met een groote handkar, bijna topzwaar beladen met oude meubelen en valiezen.

— Hoe komt hij daar in 's hemelsnaam aan? fluisterde Charles.

— Bij een echten uitdrager gekocht! antwoordde Raffles. Kom hier, Mozes, zoo richtte hij zich tot den gewaanden knecht. Wij zullen je een handje helpen.

De drie mannen begonnen vlug de meubelen

naar binnen te dragen, hetgeen in een kwartier was afgelopen.

Henderson ging de handkar ergens stallen en keerde toen dadelijk weder terug.

Intusschen had Raffles een valies gegrepen en was daarmede de keldertrap weder afgegaan.

Hij had ook Charles met een dergelijken handkoffer bevracht.

— Wat zit daarin? vroeg Charles nieuwsgierig, zoodra zij weder naar beneden waren gegaan.

— Een paar practische instrumenten van mijn vinding! antwoordde Raffles. Je kent mijn boor om gaten van een handbreed in deurpaneelen te zagen, nietwaar? Welnu, ik heb een dergelijk instrument, dat door een steenen muur heengaat, met hetzelfde gemak, als een mes door de boter.

— En wordt dat ook met handkracht bewogen?

— Ik moet erkennen, tot dusverre niet! Maar een paar sterke mannen zouden het wiel toch geloof ik wel in beweging kunnen brengen.

— Hoe werkt het dan?

— Met electriciteit! Er zijn hier overvloed van stop-contacten, en dat is alles wat ik noodig heb!

— Maar dat zal een verbazend lawaai maken!

— Je vergist je — het maakt bijna in het geheel geen leven! Het instrument is voorzien van een oliereservoir, waarvan de inhoud onder druk steeds tegen de plek wordt gespoten, die ik onderhanden neem. Stil, daar komt Henderson al aan, wij kunnen aanstonds aan het werk gaan.

Henderson kwam de trap af met een bundel elektrische geleidingsdraden in de hand.

— Heb je de huisdeur goed gesloten, Henderson? vroeg Raffles. En heb je de luiken voor de ramen gedaan?

— Ja, Mylord!

— Laat ons dan maar spoedig aan het werk gaan!

Henderson zocht een stopcontact op, waaraan de draad bevestigd werd, die een kleinen, volkomen geruischloos loopenden motor voedde.

Op dezen motor werd de steenboor bevestigd, welke Raffles aanstonds op ongeveer anderhalven meter boven den vloer tegen den muur zette.

Met een zacht gonzend geluid begon de boor te werken en Charles zag tot zijn verbazing, dat zij een zuiver rond gat in den muur boorde, dat ongeveer drie centimeter in doorsnede had, en wel zoo snel, dat men het draaien van het boorstaal nauwelijks kon volgen.

De straal olie die er met kracht tegenaan werd gespoten, spoelde het steengruis weg.

Telkens nam Raffles het instrument even weg, om de diepte van het gat te pijlen.

Eindelijk hield hij op!

— Boor je niet verder? vroeg Charles verbaasd. Het gat is nog niet door en door!

— Dat weet ik wel, maar dat zou thans te gevaarlijk zijn! Ik heb niet meer noodig, dat zul je aanstonds zien.

Hij boog zich naar de tasch, welke Henderson naast hem had gezet.

Hij nam er een voorwerp uit, waarvan Charles niet dadelijk den aard kon herkennen.

Dit bevestigde hij in het zoeven geboorde gat, waarin het nauwkeurig bleek te passen.

— Wat is dat? vroeg Charles fluisterend.

— Een microfoon, mijn jongen, die het geluid zeer aanzienlijk versterkt! Ik heb haar zoo vervaardigd, dat zij juist past in het gat dat de boor maakt.

Raffles ontrolde den electrischen draad, die zich aan het toestel bevond en die aan het einde voorzien was van een geluidontvanger.

— Wees nu eens stil! fluisterde hij, dan zal ik trachten af te luisteren wat hiernaast voorvalt.

— Maar weet je, dat het al bijna tijd is om in de kazerne te zijn? vroeg Charles. De diamant zal je ontgaan.

— De diamant kan naar den duivel loopen! Er staat een menschenleven op het spel!

Raffles bracht het toestel aan zijn oor.

De drie mannen stonden onbeweeglijk.

Charles hield den blik gevestigd op het gelaat van zijn vriend, waarop zich achtereenvolgens de meest verschillende gemoedsaandoeningen afspiegelden.

Raffles zelf stond als uit brons gegoten in het midden van den kelder en spande zich in om niets te missen van hetgeen er gezegd werd in den kelder van het aangrenzende huis.

Woord voor woord kon hij alles verstaan en wat er daar gesproken werd.

De man die aan het woord was, toen Raffles het instrument ter hand nam, was waarschijnlijk de aanvoerder want zijn stem klonk bevelend, als die van een meester.

Het was de Prins, die op het oogenblik sprak.

En spoedig genoeg was Raffles op de hoogte van den aard van het gesprokene.

Het betrof hier zeker niets anders dan een geheime rechtszitting en de beschuldigde was niemand anders dan de ongelukkige jonge vrouw, die hem dienzelfden morgen zoo dringend was komen waarschuwen.

Nu en dan werd de stem vernomen van een anderen man, die blijkbaar optrad als openbaar aanklager.

— Elsa Rudelsheim, zoo klonk de dreigende van

ingehouden wraakzucht getuigende stem van het bendehoofd, gij staat hier terecht, beticht van de vreeselijkste misdaad, welke een lid van onze bende kan begaan. Gij hebt verraad gepleegd.

Even heerschte er zwijgen en toen klonk de matte stem van de jonge vrouw:

— Ik heb u niet verraden — ik heb slechts den man gewaarschuwd, dien gij op een vreeselijke wijze wilt ter dood brengen.

— Dat is hetzelfde, klonk weer de stem van den Prins. Gij hebt zonder medeweten van uw meester een vreemdeling aan onzen gerechten wraak willen onttrekken. Bovendien is het zeer wel mogelijk, dat hij daardoor argwaan heeft geschept, en u gevolgd is, om zoodoende op ons spoor te komen. Gij weet welke straf er staat op verraad jegens de bende?

Een heesch geluid ontwong zich aan de keel van de jonge vrouw.

— Als gij het niet weet, dan zal ik het u zeggen! ging de Prins onverbiddelijk door. Gij zijt des doods! Is er iemand in dit vertrek aanwezig, die verzachtende omstandigheden weet aan te voeren?

Een onheilspellend stilzwijgen volgde op deze woorden maar plotseling klonk een stem, die uitriep:

— Ik, meester.

Weer werd er eenigen tijd niets gezegd, en toen hernam het bendehoofd, en Raffles kon duidelijk hooren dat zijn stem van woede trilde:

— Gij Flaubert? Laat dan hooren wat gij te zeggen hebt, maar maak het kort. Maar ik waarschuw u van te voren, dat de rechtbank uw getuigenis zal wraken, want wij weten allen maar al te goed welke gevoelens u ten opzichte van de beschuldigde bezielen. Pas op, dat is alles wat ik te zeggen heb!

— Ik ben niet bang voor uw bedreiging, klonk de stem van Flaubert, en ik zal u hier in tegenwoordigheid van alle vrienden zeggen, dat gij een misdaad begaat, als gij Elsa doodt! Zij heeft geen verraad gepleegd, zij heeft slechts de ingevingen gevolgd van haar hart, als gij haar daarvoor dooden wilt, dan zijt gij erger dan beesten!

Een dreigend gemompel ging onder de bandieten op, die in den kelder verzameld waren.

Toen hernam de Prins:

— Pas op je woorden, Flaubert! Wij hebben al eens met elkander gestreden wegens deze vrouw — een volgende maal zou ik waarschijnlijk niet zoo goedertieren zijn. Ik ben President van den Raad van zeven, die over dood en leven kan beschikken en ik zweer je dat ik van dat recht gebruik zal maken! Heb je anders niets te zeggen?

Een dof gebrom was het eenige antwoord.

— Luister dan naar de voorlezing van het vonnis! hernam de Prins! Elsa Rudelsheim heeft voor

den raad van zeven terecht gestaan, beschuldigd van openlijk verraad en van het feit, dat zij zich in verbinding heeft gesteld met een man, dien wij tot onze doodsvijanden rekenen. Wij hebben alle partijen gehoord en vellen thans het vonnis hetwelk voltrokken wordt, aan allen die zich op deze wijze aan onze wetten vergrijpen! Elsa Rudelsheim, wij veroordeelen u hiermede ter dood.

Een zwakke gil werd gehoord.

Toen vervolgde de koude, wreede stem:

— Het vonnis zal over een half uur te dezer plaatse aan uw voltrekken worden op de wijze die wij reeds lange jaren jegens verraders toepassen. Bewaakt haar goed, mannen! Misschien wil zij bidden — gij kunt intusschen alles in orde maken!

Raffles liet den geluidsontvanger zinken.

Zijn gelaat was doodsbleek en zijn oogen fonkelden onder zijn dreigend bijeengetrokken wenkbrauwen.

Charles kwam naar hem toe.

— Wat is er toch? vroeg hij verschrikt. Je ziet er uit, alsof je een geest gezien hebt!

— Het is erger, Charles ik heb den Duivel in eigen persoon gezien. Die ellendeling heeft Elsa Rudelsheim, de ongelukkige jonge vrouw, die hedenmorgen ons gewaarschuwd heeft, ter dood veroordeeld.

— Groote God! fluisterde Charles zachtjes. Wat moeten wij doen? Dat kunnen wij toch in geen geval toelaten?

Raffles balde de vuisten en siste.

— Eerder zou ik de heele bende in de lucht laten vliegen. Kom, wij moeten aanstonds aan het werk, over een half uur wordt het vonnis voltrokken.

— Zullen wij hen door de deur van het wijnhuis op het lijf vallen, Mylord? vroeg Henderson.

— Neen, Henderson, dat zou tot niets leiden, zeide Raffles. De kroegbaas is natuurlijk in het geheim, en hij zou zijn medeplichtigen onmiddellijk waarschuwen. Neen — wij moeten hen onverhoeds overvallen en wel van dezen kelder.

Kom, dadelijk aan het werk.

Raffles bukte zich weder over zijn tasch met werktuigen, greep de boor en bevestigde er nu een nieuw boorijzer in, hetwelk hem in staat zou stellen, een gat te boren van ongeveer een handbreedte.

Henderson hielp hem zwijgend.

Ongeveer ter hoogte van zijn gelaat zette Raffles de boor tegen den muur.

Henderson schakelde den motor in en dadelijk groef het boorstaal zich snel in den tusschenmuur.

— Kijk onze wapens na, Charles, beval Raffles onder het werk, ik heb onder meer een paar kleine handgranaatjes meegenomen, waarvan ik een groote uitwerking verwacht.

Binnen vijf minuten had de boor haar werk bijna

geheel volbracht.

— Doof nu de lantaarns, beval Raffles kalm.

De electricische zaklantaarns gingen uit en het werd nu stikdonker in den kelder.

Nog een paar slagen van de boor — en het gat was voltooid.

Dadelijk drong een tamelijk heldere lichtstraal in den kelder door.

Tot zijn blijdschap bemerkte Raffles, dat hij juist op een vrije plaats door den muur geboord had, want iets verder scheen een zware kast te staan.

Raffles bracht zijn gelaat voor het gat en zag nu in den zeer ruimen kelder van het wijnhuis.

Ongeveer tien meter van hem af bevond zich, op een soort verhooging een lange, met een zwart kleed bedekte tafel, waarachter zeven mannen gezeten waren.

Ofschoon hij met den rug naar Raffles toezat, herkende deze in den middelsten man toch dadelijk den gewaanden garde.

Al deze zeven mannen waren in zwarte toga's gestoken, terwijl hun hoofd met een zwarte baret was gedekt.

De kelder werd verlicht door twee groote petroleumlampen, die van de zoldering afhingen.

Op eenigen afstand van deze verhooging, die zich ongeveer een voet boven den grond bevond en iets meer naar rechts zaten een twintigtal bandieten op een viertal banken.

Over hen was eveneens een kleine verhooging aangebracht, die ongeveer een vierkanten meter groot was en omgeven door een houten hekje.

Op dit soort podium was een stoel geplaatst, waarop zoeven blijkbaar de beschuldigde had gezeten.

Thans lag zij voor dien stoel neergeknield met het hoofd op de zitting, en blijkbaar in een vurig gebed verzonken.

Naast haar stonden twee bandieten, met de revolver in de vuist.

Tegenover de tafel van de rechters en dus ook tegenover Raffles bevond zich een gewelfde deur, die blijkbaar toegang gaf tot een dier onderaardsche gangen, waarvan men in deze buurten een groot aantal aantreft.

Naast de banken, waarop de bende leden gezeten waren, bevond zich een tweede deur, die thans op een kier stond en waarachter het begin van een trap zichtbaar was, die waarschijnlijk naar het drankhuis voerde.

Raffles had dit alles in een oogwenk opgenomen. Maar dit was het niet, waarvan het zien hem het bloed in de aderen deed stollen.

Neen, wat hem de vuisten ineen deed knijpen, tot zijn nagels in het vleesch drongen, wat hem een sissenden klank van afschuw en woede deed uitstooten, dat was het toestel, dat ongeveer midden

in den kelder was opgericht.

Het was een guillotine.

Dreigend staken de beide posten omhoog en bovenaan flikkerde het valmes.

Bij dit vreeselijke werktuig stond een man in een langen rooden mantel gewikkeld en een rood masker voor het gelaat dat niets anders vrij liet dan zijn oog.

Het was op dit oogenblik zeer stil in den kelder.

Raffles wendde zich om en Charles schrok van de uitdrukking op zijn gelaat.

De Groote Onbekende nam Henderson terzijde en fluisterde hem in:

— Wapen je met twee revolvers en steek een zestal van onze kleine bommen in je zak. Wat ik je vraag is niet weinig, Henderson, maar het geldt het leven van een beklagenswaardige vrouw.

— Wat moet ik doen, Mylord, vroeg de chauffeur kalm.

— Dat zal ik je zeggen. Ik zie nu in dat het beter is de boeven van twee zijden in te sluiten. Je gaat dus nu onmiddellijk naar het wijnhuis, slaat, voor hij den tijd heeft om alarm te maken den waard neer, waarbij ik hoop dat je je vuist voldoende hard zult laten neerkomen om hem voor eenige uren bewusteloos te maken. Loop dan naar de trap, sluit de deur achter je af, als die er tenminste is, en val de boeven aanstonds op het lijf. Het spreekt vanzelf, dat je de vrouw als zij vlucht, ongehinderd laat passeeren, en tevens den man die partij voor haar heeft gekozen en die haar natuurlijk aanstonds zal trachten te redden. Maar wacht eens even. Wij moeten eerst nog een gat boren.

Dadelijk zette Raffles zich weder aan het werk, terwijl Henderson zijn revolver laadde en zich voorzorg van een zestal kleine handgranaten, niet grooter dan een duivenei, en die een vinding van Raffles waren.

Tien minuten later was ook het tweede gat geboord.

Nog vijf minuten en de ongelukkige vrouw zou het hoofd onder het mes leggen!

— Ga nu, Henderson! drong Raffles aan. Wij zullen wachten op je eerste schot en dan op onze

beurt aanvallen. Haast je wat, want de tijd dringt!

— En waar zal ik u terugzien, Mylord.

— Misschien moet je wel voor de overmacht wijken! Keer dan op je schreden terug, als het mogelijk is, en ga hier weder in huis. Voor de rest zal ik wel zorgen. Ik denk echter wel niet, dat dat noodig zal zijn, voegde hij er op innigen toon aan toe.

Raffles klopte den chauffeur nogmaals op den schouder en daarop verwijderde deze zich snel en geruischloos.

Raffles wierp een blik door het gat, dat hij voor zich geboord had, terwijl Charles nu hetzelfde deed voor het andere.

Zij zagen hoe het bendevoofd langzaam van zijn plaats opstond en blijkbaar zijn horloge raadpleegde.

— Nog drie minuten, Elsa Rudelsheim! klonk zijn koude stem.

— Dat beest! mompelde Charles in zich zelf. Hoe is het mogelijk dat men in koelen bloede de vrouw ter dood kan laten brengen, die men eens heeft liefgehad! En hoe kan men daarbij tegenwoordig zijn! Heeft die ellendeling dan geen ziel.

Elsa rees nu langzaam op.

Haar gelaat was doodsbleek, maar zij scheen zich met alle macht te beheerschen.

— Bindt en blinddoekt haar! beval de Prins.

Maar Elsa richtte zich hoog op.

— Ik wil niet geblinddoekt worden! riep zij luid.

Ik wil tot het laatste oogenblik de trekken zien van den man die mij mijn geluk ontroofd heeft en mij tot een paria, een verworpeling heeft gemaakt!

— Zooals gij wilt! klonk het koud van de lippen van het bendevoofd. Maak er dan een eind aan, mannen! Dat het verraad gestraft worde!

Twee van de bandieten die bij de arme vrouw de wacht hadden gehouden grepen haar ruw bij den arm, na hun revolver weder in den zak te hebben laten glijden.

Langzaam schreed de kleine groep op de guillotine af.

De beul had de wiplank reeds omlaag geduwd en had de rechterhand opgeheven naar den kleinen heiboom welke het mes zou doen vallen.

Trof Lord Lister cigaretten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd „DUBEC“ cigaretten.

HOOFDSTUK IX.

DE ONTKNOOPING.

Maar juist toen de drie menschen nog slechts eenige passen van het vreeselijke werktuig af waren, vloog de deur van de trap open en klonk er een revolvershot.

De bandiet die de ter dood veroordeelde bij den rechterarm hiel slaakte een doffen kreet, greep met beide handen in de lucht en viel toen doodelijk getroffen met het gelaat voorover ter aarde.

Het is onmogelijk den indruk te beschrijven, dien dit schot veroorzaakte.

Alle bandieten stonden van hun zetel op en grepen naar hun wapens.

Maar nu wierp een onzichtbare hand een kleine granaat te midden van hen, die met een doffen knal ontplofte en vijf der schurken zwaar gewond ter aarde deed storten.

Tegelijkertijd vuurden Raffles en Charles door hun schietgaten en troffen drie der rechters, die levenloos van hun stoel gleden.

De jonge vrouw had onmiddellijk begrepen, dat men haar redding op het oog had en zich losgerukt van den man die haar nog vast hield.

Maar deze had zijn revolver getrokken en wilde juist op haar schieten toen Flaubert, die eenige oogenblikken met verwilderden blik om zich heen had gezien, met een breed mes in de vuist op hem toevloog en hem dit wapen tot aan het gevest in de borst stiet.

In het hart getroffen zonk de ellendeling ter aarde.

Flaubert greep de half bewusteloze jonge vrouw beet en snelde zoo vlug hij kon op de gewelfde deur toe.

Blijkbaar was hij in de veronderstelling dat de politie een inval had gedaan.

Hij rukte de deur open en stormde de onderaardsche tunnel in.

Maar de Prins had de beide vluchtelingen gezien.

Hij had op zijn beurt zijn revolver getrokken en vuurde die op het vluchtende paar af.

De kogel miste echter en bleef in den post van de deur steken.

Raffles schoot nogmaals op het bendehoofd, maar wist hem slechts licht aan den linkerarm te wonden.

Met een gebrul als van een tijger, stormde de Prins naar de onderaardsche gang en was het volgende oogenblik eveneens verdwenen.

Toen wierp Henderson zijn tweede granaat, die zes andere boeven neerverelde.

Er waren nu niet minder dan zestien van de vijf of zes-en-twintig bandieten buiten gevecht ge-

steld.

Een paar hunner hadden echter de figuur ongeveer halverwege de trap ontdekt.

Zij stormden met een woedenden kreet de trap op, maar het bekwam hun zeer slecht.

Henderson liet zijn leeggeschoten revolvers in zijn zak glijden, greep de beide kerels in de borst, kwakte ze met de hoofden tegen elkaar, alsof het poppen waren en wierp hen toen ruggelings van de steile trap.

Twee anderen volgden, maar werden achterhaald door de revolverkogels van Raffles en Charles.

Het nog overige groepje van vijf man, dat hijgend en met van woede vertrokken gelaat in het midden van den kelder stond, en blijkbaar niet wist tegen welken vijand het zich moest richten, wilden op zijn beurt den tunnel binnensnellen, maar een handgranaat door Henderson met vaardige hand geworpen, ontplofte juist boven hun hoofden en velde hen allen ter aarde.

De drie vrienden waren meester van het slachveld.

Overal lagen de doode of zwaargewonde leden van de Bende der 99 op den vloer van den kelder verspreid, die waarschijnlijk reeds zoo menigmaal getuige was geweest van de vreeselijke wraakneming van den Raad van Zeven.

Henderson scheen dat ook te hebben gezien, want hij snelde vlug de trap weder op, na zijn revolvers weder te hebben geladen, opende de deur van de keldertrap, die hij achter zich gesloten had, door den sleutel om te draaien, stak de gelagkamer door, waar hij de weinige gasten met zijn revolver in bedwang hield, wierp nog een blik op den bewusteloozen waard, die door zijn vreeselijke vuist getroffen was en was het volgende oogenblik het aangrenzende huis weder binnengetreden.

Enkele minuten later bevond hij zich weder bij Raffles en Charles die bezig waren snel de beide valiezen weder te pakken.

Intusschen was de Prins den tunnel ingesnelde, op het voetspoor van den man, in wien hij reeds langen tijd zijn medeminnaar vermoed had en van de vrouw die op het laatste oogenblik aan zijn wraak ontsnapt was.

Hij kon duidelijk in de verte de voetstappen hooren van Flaubert, die blijkbaar de bewusteloze vrouw in zijn armen droeg.

Dit werd al spoedig een zekerheid voor den achtervolger, want na verloop van drie minuten hoorde hij hem zwaar hijgend ademhalen.

Blijkbaar begonnen zijn krachten hem te begeven onder de vracht, die hij moest torsen.

De Prins liet een duivelsch lachje van zegepraal hooren, dat weerkaatst werd door de vochtige wanden van den tunnel.

Ofschoon het hier volmaakt duister was, behoeften Flaubert, noch zijn achtervolger gebruik te maken van hun zaklantaarn, want zij kenden den weg in het onderaardsche Parijs even goed als dien in hun eigen huis.

De tunnel was minstens drie meter breed en liep bijna twintig meter lang in rechte lijn voort.

Reeds twee malen had de Prins op goed geluk zijn revolver afgeschoten, zonder evenwel te trefsen, want Flaubert bleef met dezelfde snelheid vluchten.

En nu was het schieten nutteloos, want thans maakte de tunnel vele bochten.

Langzamerhand bereikten zij de Seinekade.

Hier werd de tunnel plotseling zeer breed en een klein eind verder stond de Prins voor een dwarsweg door welks midden een riool van bijna twee meter breedte stroomde.

Ter weerszijden van dit riool bevond zich een smal voetpad, ongeveer drie decimeter breed en dat zich omstreeks een decimeter boven de oppervlakte van het donkere, stille water verhief.

Deze paden werden door de werklieden van den Parijschen reinigingsdienst gebruikt om er op te loopen bij het voortduwen van hun lage geplaatboomde schuiten, die zij op deze wijze naar de Seine vervoeren.

Voor het meerendeel waren deze riolen pas in den laatsten tijd aangelegd, maar een groot gedeelte bestond nog altijd uit een aantal van de ontelbare vele tunnels, waaraan dit gedeelte van Parijs rijk is.

Er zijn slechts zeer weinig Parijsenaars die niet verdwalen zouden in dit doolhof van onderaardsche gangen en tunnels, die hier en daar zijn afgesloten door groote ijzeren hekken.

De Prins bleef even staan en luisterde scherp toe, ten einde zich te vergewissen van de richting, welke Flaubert was ingeslagen.

Hij hoorde echter niets.

Maar plotseling deed een ongewoon geluid hem verschrikken.

Het klonk als het ratelend gerucht van een ketting die over een katrol loopt.

De Prins bleef in gebogen houding even staan. Nu was het weder volmaakt stil.

Niets was te vernemen dan het zacht geruisch van het water langs de smalle oevers van de onderaardsche beek.

Hij bevond zich op dit oogenblik in een weinig bezocht gedeelte van het doolhof van gangen en tunnels.

De Prins keerd eop zijn schreden terug.

Maar na een veertigtal stappen te hebben gedaan, kon hij niet verder!

Hij stond voor een zeer zwaar, verroest hek, dat sedert jaren niet werd gebruikt, en dat nu door een toeval — of misschien door iets anders was neergevallen en den doorgang afslot.

De Prins trachtte het ijzeren hek op te tillen maar spoedig moest hij zijn pogingen opgeven.

Hij riep, op gevaar zijn vijanden opmerkzaam te maken. . . .

Niets liet zich hooren — niets dan het eentonig geruisch van het duistere water.

Hij schreeuwde — maar slechts een zwakke echo antwoordde hem.

Toen wendde de Prins zich vloekend om.

Hij wilde trachten, een anderen uitweg te vinden, die er zeker wel zou zijn.

Tien minuten liep hij zoo snel als het ging voort.

Toen stond hij hijgend stil.

Zijn hart bonsde.

Een onverklaarbare vrees maakte zich van hem meester, ofschoon hij alle wegen hier goed meende te kennen.

Hij ging op de koude steenen zitten en wischte zich het voorhoofd af.

De electriche lantaren verspreidde een flauw licht, dat weerkaatst werd tegen de glinsterende wanden van den tunnel.

De Prins hoorde een zacht gerucht, vlak in zijn nabijheid.

Hij keek schichtig om en nam zijn revolver ter hand.

Het gerucht werd veroorzaakt door een zeer groote rat, die op een paar passen afstand snel voorbij liep.

Eensklaps slaakte de boosdoener een snijdenden gil.

Het werd stikdonker om hem heen.

De waterrat was tegen de kleine lantaren aangeloopt en had hem omgeworpen!

De lens zoewel als het kleine gloeilampje waren gebroken op de harde steenen. . . .

Een ijskoud zweet begon het voorhoofd van den moordenaar te overdekken.

Plotseling klonk weder sterk geruisch van water in zijn oor.

Blijkbaar had hij opnieuw een onderaardsche beek voor zich.

Maar nog een ander gerucht deed zich hooren, hetwelk hem de haren te berge deed rijzen — het waren de vlugge schreden van dozijnen groote ratten!

Toen — met een onzegbaar gevoel van afschuw, voelde de booswicht, dat een der ondieren tegen hem opkroop, met de spitse snuit overal heen tastte.

Het volgend oogenblik deed een felle beet in zijn

dij den verdwaalde een schrikkelijken kreet slaken . .

Als waanzinnig sloeg hij in het donker naar het beest.

Hij raakte de rat, maar dadelijk nam een tweede zijn plaats in.

De ongelukkige vuurde in het wild een paar schoten af, in de hoop, de ratten te verschrikken.

Inderdaad bleven zij even weg, maar toen kwamen er tien, twintig, dertig, honderd terug, die den weerloozen man met ongelooflijke woede en hardnekkigheid aanvielen.

Als dol sloeg de man om zich heen, gillend en om hulp roepend.

Maar niemand hoorde hem.

De ratten bekropen bij tientallen gelijk zijn lichaam en retten hem de handen, de beenen, de

borst open.

De radelooze misdadiger trachtte te vluchten, zonder zich te bekommeren over den weg, dien hij insloeg.

Het was vruchteloos!

De ratten volgden hem waar hij ging.

Zij klampten zich aan hem vast en waren vlugger dan hij.

Een bloedige nevel breidde zich voor de oogen van den ter dood veroordeelde uit.

Hij voelde zijn krachten verzwakken.

Wankelend ging hij op den tast verder.

Plots een misstap in 't duister, een hartverscheurende angstkreet, en de golfjes van 't rioolwater sloten zich boven zijn hoofd, en maakten voorgoed een einde aan dit misdadigersleven.

De volgende aflevering bevat :

Het Geheim Verdrag

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885